

AUTOR BESTSELLERU HON NA MRTVÉHO

TIM WEAVER

ÚDOLÍ
MRTVÝCH

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Její dokonalý život
byl jedna velká lež.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

ÚDOLÍ MRTVÝCH

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce

Připravujeme

Ztracený

TIM WEAVER

ÚDOLÍ
MRTVÝCH

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2011

Translation © Alžběta Lexová, 2018

Cover © Jan Matoška, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-064-2 (PDF)

Mámě a tátovi

„... ve tváři blednou zděšením.“

– Starý zákon, Joel 2:6

ČÁST PRVNÍ

1

Sešli jsme se v restauraci u Temže – *Boneacres*. Seděli v zadním boxu. Po oknech se řinuly potůčky vody a oni vyhlíželi ven na frontu lidí před ruským kolem. Žena vzhlédla první. Caroline Carverová. Plakala. Měla zarudlé oči a rozmazaný make-up. Byla to štíhlá, elegantně oblečená čtyřicátnice, ale věk na ní byl znát. Tvář měla rozrytou hlubokými tmavými vráskami, které vypadaly jako vyřezané skalpelem, a přestože mě přivítala s úsměvem, nebyla v něm ani špetka vřelosti. Vřelost už hodila za hlavu. Většina rodičů, s nimiž jsem mluvil, se chovala podobně. Čím déle se jejich děti pohřešovaly, tím chladnější byly jejich životy.

Vyklouzla z boxu, potřásl jsem si rukama a pak uhnula manželovi. James Carver. Chlap jako hora. Nevstal, jen ke mně napřáhl přes stůl mohutnou tlapu. Před několika dny jsem s Caroline telefonoval, takže jsem o nich už něco málo věděl. Bydleli ve starém kostele – přebudovaném na dům se čtyřmi ložnicemi, odkud James řídil svou stavební firmu, kterou založil před patnácti lety. Jejich dům stál dva miliony liber, oba na sobě měli značkové oblečení a v seznamu Jamesových klientů jsem narazil na několik slavných jmen, takže jim jeho podnikání asi slušně vynášelo.

Usmál se na mě – upřímněji než jeho žena – a pokynul mi k opačné straně boxu. Posadil jsem se. Na stole ležel otevřený jí-

delní lístek. Restauraci navrhli oni a při pohledu na ceny jsem byl rád, že mě zvou.

„Díky, že jste přišel,“ oslovil mě Carver.

Přikývl jsem. „Je to tu moc hezké.“

Oba se rozhlédli, jako by nad tím až do dneška neuvažovali. Carver se usmál. Caroline sklouzla pohledem zpět k jídelnímu lístku.

„Chodívali jsme sem před svatbou,“ vysvětlil. „Tehdy tady podávali jen steaky a mořské plody.“ Manželka se k němu otočila a on ji vzal za ruku. „Caroline mi říkala, že jste pracoval jako reportér.“

„Kdysi dávno.“

„To muselo být zajímavé.“

„Jo, bavilo mě to.“

Pohlédl na moji levou ruku. Dva nehty jsem měl propadlé a popraskané a v jejich středu se skvěla bílá rýha, kde už nikdy nedorostou zpět.

„Jizvy z bitvy?“ zeptal se.

Sledoval jsem jeho pohled ke svým prstům. „Ne. K těmhle jsem přišel relativně nedávno.“

„Tak proč jste od novin odešel?“

Zatěkal jsem mezi nimi očima. „Manželka umírala.“

Dokonalý zabiják konverzace. Rozpačitě poposedli. Caroline se zadívala na stůl a zvedla jídelní lístek. James si odkašlal. Po chvíli trapného ticha sáhl Carver do kapsy a vytáhl fotografii. V očích se mu zračila bolest. Otočil ji a položil přede mě.

„To je Megan,“ řekl.

Když mi Caroline poprvé volala, nadiktoval jsem jí adresu své kanceláře – ale ona se chtěla sejít na neutrální půdě, jako by návštěva mojí kanceláře definitivně potvrzovala, že její dcera zmizela.

Jakmile jsme se domluvili na místě a čase, něco málo mi o Megan pověděla: hodná dívka, slušná rodina, žádný přítel, žádný důvod k útěku.

Byla nezvěstná téměř sedm měsíců.

V Británii každý rok zmizí dvě stě tisíc lidí – z toho třicet tisíc v Londýně –, ale mladá běloška ze střední třídy je pro noviny skutečná lahůdka. Když se Megan ztratila, média se jejího příběhu okamžitě chytila: místní, celostátní, a dokonce i několik zahraničních. Celé týdny publikovala jeden článek za druhým a každá televizní stanice v zemi měla před branami Meganina domu vlastního kameramana a moderátora. Pro případy, jako je ten její – odehrávající se před objektivy kamer –, dokonce v její bývalé branži existuje speciální označení: SPB.

Syndrom pohřešované bělošky.

Na fotce, kterou mi Carverovi ukázali, seděla Megan s matkou na pláži. V bílém písku, svažujícím se do safírového moře, se sem tam zableskl oblázek nebo kus větvičky. Za Caroline a Megan si hrál asi čtyřletý chlapeček. K foťáku byl otočený profilem a plně se soustředil na hrabání jámy v písku.

Carver na chlapce ukázal. „To je náš syn, Leigh.“ Z mého výrazu správně uhodl, na co myslím – mezi dětmi byl třináctiletý věkový rozdíl. „Asi by se dalo říct...“, pohlédl na manželku, „že Leigh byl velmi příjemné překvapení.“

„Jak stará je ta fotka?“

„Osm měsíců.“

„Takže vznikla těsně před jejím zmizením?“

„Ano – je z naší poslední společné dovolené na Floridě.“

Megan se podobala víc otci. Měla stejnou tvář, včetně vrásek kolem očí, a byla i stejně stavěná. Vysoká a statná, ale ne tlustá. Byla to přitažlivá sedmnáctiletá dívka: dlouhé blond vlasy, které byly očividně její chloubou, a snědá pleť, již opálení velice slušelo.

„Popište mi den, kdy zmizela.“

Oba dva přikyvovali, ale ani jeden nepromluvil. Věděli, že tady to začíná: ožívování trýznivých vzpomínek, bolestné opakování stejného příběhu, mluvení o dceři v minulém čase. Vytáhl jsem si poznámkový blok a pero, abych je nenápadně postrčil. Carver se otočil k manželce, ale ta mávla rukou a nechala vyprávění na něm.

„Nejsem si jistý, jestli je co popisovat,“ řekl nakonec. Zpočátku zněl jeho hlas rozechvěle, postupně ale nabíral na jistotě. „Odvezli jsme Meg do školy, a když jsme pro ni odpoledne přijeli, objevila se.“

„Ráno vám připadala v pořádku?“

„Ano.“

„Nic ji netrápilo?“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Megan neměla přítele, souhlasí?“

„Ano,“ přitakala Caroline úsečně.

Carver se na ni podíval a jemně jí stiskl ruku. „Přinejmenším nám o žádném neřekla. Ale to neznamená, že ho neměla.“

„A chodila v minulosti s někým?“

„Pár vztahů měla,“ připustila Caroline, „ale nic vážného.“

„Setkali jste se s nimi?“

„Krátce. Říkávala, že až konečně přivede domů chlapce na déle než několik minut, budeme vědět, že to s ním myslí vážně.“ Pokusila se o úsměv. „Snad k tomu ještě někdy dostaneme příležitost.“

Na okamžik jsem se zarazil, zatímco si Carver poposedl blíž k manželce a objal ji kolem ramen. Pohlédl jí do očí a pak se otočil zpět ke mně.

„Nikdy se nezmínila, že by ráda cestovala nebo chtěla opustit Londýn?“ navázal jsem.

Carver zavrtěl hlavou. „Ne – tedy s výjimkou univerzity.“

„A co její přátelé – mluvili jste s nimi?“

„Osobně ne. Policie je vyslechla v týdnech po Meganině zmizení.“

„Nikdo nic nevěděl?“

„Ne.“

Znovu jsem zvedl pero. „Přesto si poznamenám jména a adresy jejích nejbližších kamarádů. Neuškodí, když si s nimi promluvíím.“

Caroline se natáhla ke kabelce, otevřela ji a vytáhla z ní zelený adresář, s rozměry tak akorát do kapsy saka. Podala mi ho.

„Všechny kontakty, které byste mohl potřebovat, jsou tady,“ řekla. „Včetně adresy školy. Je to Meganin adresář. Nazývala ho Kronikou svého života. Jména, čísla, poznámky.“

Poděkoval jsem jí kývnutím a adresář si vzal. „Jak postupuje policejní vyšetřování?“

„Nijak. Mluvíme s nimi jednou za dva týdny.“ Carver se odmlčel a pokrčil rameny. Střelil pohledem k manželce. „Nejdřív to vypadalo slibně. Policie nám tvrdila, že má spoustu dobrých vodítek. Nejspíš jsme se nechali unést.“

„Prozradili vám, o jaká vodítka se jedná?“

„Ne. Zpočátku jsme jim asi trochu ztížili práci.“ Zaváhal. „Nabídlí jsme finanční odměnu za jakoukoli informaci, takže byli zalíbení telefonáty. Jamie Hart nechtěl, abychom si dělali falešné naděje, a tak nám řekl, že se svým týmem všechny ty hovory projde a prověří a pak nám dá vědět.“

„Jamie Hart vedl vyšetřování?“

„Ano.“

Číšník nám přinesl objednané jídlo a já si poznačil Hartovo jméno do bloku. Slyšel jsem o něm: poprvé, když jsem ještě pracoval u novin a on vedl pátrání po sériovém násilníkovi, a podruhé, když jsem o něm četl článek v *Timesech* kvůli svému předchozímu případu.

„A ozval se vám?“ zeptal jsem se, jakmile číšník odešel.

Carver zavrtěl hlavou. Ne. Snažil se být diplomatický. „Ne tak, jak jsme doufali.“

„Jak to myslíte?“

„Na začátku nám volali denně, vyptávali se, chodili k nám domů a odnášeli si Meganiny věci. Tak to šlo několik měsíců a pak najednou konec. Už nevolali tak často. Nestavovali se u nás. A dneska už se ozývají, jen aby nám řekli, že nemají žádné další informace.“ Stiskl rty a po tváři mu přelétla bolest. „Kdyby zjistili něco důležitého, ozvali by se, ne?“

„Měli by.“

Na okamžik se zarazil s vidličkou ve vzduchu a pak se pomalu pustil do jídla.

„Kdy přesně Megan zmizela?“

„V pondělí, třetího dubna,“ odpověděl Carver.

Bylo devatenáctého října. Uběhlo sto devadesát devět dní a oni nic neslyšeli. Policie se o pohřešované obvykle začala zajímat až po osmačtyřiceti hodinách, ale podle mých zkušeností byly právě ty první hodiny a dny nejdůležitější. Čím delší doba uplynula, tím se šance na nalezení snižovaly.

Občas se člověk vynořil pět dní, týden nebo dva týdny po zmizení. Ale většinou, pokud se neobjevil během prvních osmačtyřiceti hodin, bylo to proto, že se vypařil nadobro, nebo byl už mrtvý.

„Kdy byla naposledy spatřena?“

„Třetího, odpoledne,“ řekl Carver. „Byla na první hodině po obědě, ale na tu další už nepřišla. Měla se u skřínek sejt s Kaitlin – to je její kamarádka –, protože na biologii chodily spolu. Jenže Megan se tam neobjevila.“

„Biologie byla poslední hodina toho dne?“

„Ano.“

„Jsou ve škole bezpečnostní kamery?“

„Ano – ale mají jen omezený záběr. Jamie tvrdil, že záznamy zkontrolovali, ale nic nenašli.“

„Řekli jste mu, že jste se obrátili na mě?“

Carver zavrtěl hlavou. „Ne.“

Ideální. Nejlepší bude Harta zaskočít. Policie – zcela pochopitelně – neměla ráda soukromé vyšetřovatele, obzvláště ty, co se jim motali kolem otevřených případů, a kdyby o mně věděli předem, semkli by se a vyštípali mě, než bych vůbec stačil začít.

„Jaký je další krok?“ zeptal se Carver.

„Rád bych zašel k vám domů, jakmile se vám to bude hodit. Potřebuji se podívat do Meganina pokoje. Nečekám, že bych tam objevil cokoli zásadního, ale je to můj obvyklý postup.“

Přikývli. Ani jeden nepromluvil.

„Potom se začnu prokousávat tímhle,“ položil jsem ruku na Kroniku Meganina života. „Předpokládám, že policie adresář už prošla?“

„Ano,“ potvrdil Carver.

„Našli něco?“

Pokrčil rameny. „Vrátili nám ho.“

Takže ne.

„Existuje podle vás naděje, že je Megan ještě naživu?“ zeptala se Caroline.

Oba jsme na ni pohlédli. Carver se otočil celým tělem, jako by ho její dotaz zaskočil a zklamal zároveň. Možná podobnou otázku doposud nikdy nepoložila. Nebo možná jen nechtěl slyšet odpověď.

Zatěkal jsem mezi nimi pohledem a pak jsem se jí zadíval do očí.

„Naděje existuje vždycky.“

„Ano,“ přikývla. „Ale je podle vás ještě naživu?“

Sklopil jsem pohled do svého talíře, na kousky pokrájeného humra, protože jsem nechtěl, aby mě zradil výraz v očích. Nakonec

jsem je k ní ale stejně musel zvednout. A jakmile jsem to udělal, očividně z nich odpověď vyčetla, protože pomalu přikývla a rozplakala se.

James Carver mi před restaurací potřásl pravicí a společně jsme sledovali, jak jeho žena pomalu odchází po nábřeží a za zády se jí rýsují budovy parlamentu. Tmavě šedou vodou Temže se pomalu prodíraly lodě. Po teplém, mlhavém létu se pomalu začínal probouzet podzim.

„Nevím, jak řešíte peníze,“ řekl.

„To probereme zítra.“

Přikývl. „Budu doma, ale možná sám – Caroline má nějakou práci ve škole v South Hackney.“

„Nevadí. Promluvíím s ní, až bude mít čas.“

Díval jsem se za Carverem, dokud manželku nedoběhl. Natáhl se pro její ruku a ona mu vyhověla, ale chladně – její prsty byly tvrdé a nepoddajné. Promluvil na ni a ona jen pokrčila rameny a pokračovala v chůzi. Zamířili k Westminsterskému molu, a když přešli silnici ke vstupu do stanice metra, ohlédla se na mě přes rameno. Na vteřinku jsem spatřil pravdu: z našeho rozhovoru něco záměrně vynechala. Něco, co nechtěla před manželem zmínit.

Budu muset zjistit, o co šlo.

Kolem půl páté se začalo stmívat. Cestou z restaurace jsem se ještě zastavil v kanceláři. Nechal jsem tam nějaké poznámky, včetně toho mála, co jsem se dozvěděl o Megan Carverové. Bylo už po sedmé, když jsem konečně dorazil k domu, který tonul v temnotě. Alarm jsem nezapnul, takže senzory jemně pípaly, zatímco jsem procházel kuchyní, obývacím a nakonec hlavní ložnicí na konci chodby. Odložil jsem si věci, osprchoval se a pak chvíli seděl na okraji postele a prohlížel si společné fotky s Derryn.

Vespod hromádky jsem našel snímek nás dvou před vstupem na Imperial Beach v San Diegu, kde jsem pracoval, když mě noviny v roce 2004 vyslaly do Států kvůli tamním volbám. Objímal jsem ji kolem ramen, na nose mi seděly sluneční brýle a vlasy jsem měl mokré po surfování. V neoprenu vypadala moje přes metr osmdesát vysoká postava mohutně, svalnatě a štíhle. Derryn vedle mě působila mnohem drobnější, než ve skutečnosti byla, jako by se u mě snažila vyhledat ochranu před objektivem foťáku. Tuhle fotku jsem měl rád. Připomínala mi, jak dobře jsem se cítil, když mě Derryn potřebovala.

Uložil jsem snímky zpět do zásuvky nočního stolku, oblékl se a rozhlédl se kolem, po věcech, které jí kdysi patřily. Dům jsme koupili v době, kdy jsme plánovali rodinu, ale inkoust na kupní smlouvě ani nestačil zaschnout a zjistili jsme, že Derryn má rakovinu prsu. A potom se všechno seběhlo hrozně rychle. Bojovala dva roky, ale přesto jsme měli málo času.

Občas si to nepřipouštím a jednoduše s vděčností vzpomínám na každou vteřinu, kterou jsme dostali. Jindy mě ale spaluje vztek; kvůli tomu, co ji potkalo – a kvůli tomu, že jsem zůstal sám. V takové dny se snažím najít způsob, jak ten hněv potlačit a skrýt. Protože si ve své práci slabost nemůžu dovolit – setkávám se s lidmi, kteří umějí proniknout trhlinami v brnění.

A každou slabost využít.

2

Carverovi bydleli ve starém saském kostele v Dartmouth Parku, s výhledem na Hampstead Heath. Zepředu jsem viděl tři vitrážová okna a dubové dveře s lomeným obloukem. Byla to krásná budova. Ocelově šedé zdi pokrýval břechtan a tmavé střešní tašky žlutý mech. Po obou stranách dveří stály malé jedličky v květináči. Pozemek obíhal plot s impozantní branou, od níž se k zadní části domu vinula udržovaná příjezdová cesta vysypaná štěrskem. Na jednom sloupu brány byl upevněný interkom, ale James Carver mě očekával, a tak ji nechal pootevřenou.

Navíc mu návštěvy docela efektivně oznamovala i štěrková cesta, na níž moje boty okamžitě zakřupaly, sotva jsem branou prošel. James právě umýval černý range rover s tónovanými skly a blyštivými ocelovými rámy, a jakmile zaslechl moje kroky, zvedl hlavu od kbelíku s vodou. Ve dvojité garáži za ním parkoval pick-up se stavebním nářadím na korbě a nablýskaná rudá motorka.

„Davide,“ pozdravil mě a upustil houbu do kbelíku.

Potřásli jsme si rukama. „Moc hezké auto.“

Kývl jsem hlavou k range roveru, z jehož nárazníků kapala na zem mýdlová voda. Následoval můj pohled, ale neodpověděl. Možná nevěděl, jak reagovat na kompliment pětilitrovému terénnímu monstři, které stálo víc než menší dům. Nebo možná

jeho hodnotu ani nevnímal. K čemu jsou peníze, když si za ně nemůžete koupit to jediné, na čem vám skutečně záleží?

Pokynul mi ke dveřím domu.

Prostorný interiér zdobily dubové podlahy a tlusté koberce. Z obývacího pokoje se šlo do jídelny a ta ústila v obrovskou moderní kuchyni, plnou kovových a skleněných povrchů a vymalovanou světle béžovou barvou. Strop se zvedal do vyřezávaného výklenku a podél tří zdí domu se táhla balustráda se schodištěm, na níž jsem viděl dvě ložnice a koupelnu.

„To jste projektoval vy?“

Přikývl. „Tedy tu balustrádu – kostel samotný tu stojí déle než my.“

„Překrásné.“

„Díky. Měli jsme velké štěstí.“ Jakmile mu došel význam vlastních slov, odmlčel se. „Alespoň v některých ohledech.“

Následoval jsem ho do kuchyně.

„Dáte si kávu?“

„Černou, díky.“

Vytáhl ze skříňky dva hrnky. „Nevím, jak chcete postupovat,“ přiznal a do obou nalil kávu. „Meganina ložnice je nahoře. Klidně se tam jděte podívat. Nebo vám to můžu ukázat, jestli chcete.“

„Porozhlédnu se sám,“ řekl jsem a vzal si kávu. „Nejprve bych vám ale rád položil pár otázek.“

„Ovšem.“ Usmál se a mně došlo, že jde o obranný mechanismus. Způsob, jak skrýt bolest. „Cokoli bude třeba.“

Přesunuli jsme se do obývacího pokoje. Syn Carverových Leigh si na opačné straně hrál s autíčkem a projížděl jím pod telefonním stolem. Zvedl k nám hlavu a na otcovo napomenutí, že by měl návštěvu pozdravit, jen cosi zahuhlal a obrátil pozornost zpět k autíčku.

Vyndal jsem si blok a pero. „Potřeboval bych si podrobněji projít třetího dubna.“

„Den, kdy zmizela.“

„Ano. Vozil jste ji do školy vždycky vy?“

„Většinou.“

„A někdy ne?“

„Sem tam ji odvezla Caroline. Když rozjíždím zakázku dál od domova, rád na ni prvních pár týdnů dohlížím osobně. Pak projekt přenechám stavbyvedoucímu a papírování dělám z domu. A to jsem pak Megan vozil...“ Odmlčel se. „Vozím Megan do školy a Leigha do školky.“

„Takže třetího jste byl na stavbě?“

„Ano.“

„Proto ji vezla Caroline?“

„Správně.“

„A jela ji i vyzvednout?“

„Ne, odpoledne jsem se vracel, tak jsem pro ni jel já.“

„A co se stalo?“

„Zaparkoval jsem venku,“ řekl. „Na stejném místě jako vždycky. Jenže Megan nevyšla ven. Tečka. Šla do školy a už z ní nevyšla.“

Udělal jsem si několik poznámek. „Na co se Megan ve škole specializovala?“

„Na přírodní vědy – fyziku, chemii a biologii.“

„Setkal jste se někdy s jejími učiteli?“

„Párkrát.“

„Jak na vás působili?“

„Vypadali mile. Megan byla dobrá studentka.“

Nadiktoval mi jejich jména a já si je poznačil. Potom jsem změnil téma, abych Jamesovi zabránil zabřednout do bolestných vzpomínek. „Měla Megan nějakou brigádu?“

„Každý druhý víkend pracovala ve videopůjčovně.“

„Bavilo ji to?“

„Jo. A trochu si přivydělala.“

„S kým tam pracovala?“

„Chcete jména? Nevím. Budete tam muset zajít a poptat se.“

„Co její oblíbená místa?“

„Myslíte hospody a kluby?“

„Myslím cokoli,“ vysvětlil jsem. „Místa, kam ráda chodila.“

„O víkendech si ráda vyrazila s kamarádkami, ale kam přesně chodily, na to se budete muset zeptat jich. Po výplatě obvykle vyrazily do města, těžko říct, kam.“

„A co místa, na která jste ji brávali vy?“

„Často jsme jezdili na venkov – do národních parků: Peak District, Lake District, Yorkshire Dales. S Caroline milujeme přírodu. Londýn člověka po čase začne dusit. Jakmile Megan uměla pořádně chodit, začali jsme pravidelně vyrážet na sever.“

„Myslíte, že by mohla na některé z těch míst odjet?“

Pokrčil rameny. „Jak mám vědět, jestli by odjela na sever, když v první řadě ani nevím, proč by utíkala?“

Už jsem se jich ptal, jestli Megan s někým chodila, ale chtěl jsem se jich obou zeptat ještě zvlášť. Během pátrání po pohřešovaných osobách se člověk naučí jednu věc – v každém manželství existují tajemství. Jeden z partnerů vždycky ví víc než ten druhý, obzvlášť pokud ve vztahu figurují děti. „Vám se o žádném příteli nezmínila?“

„Ne.“

„A váš osobní dojem?“

„Podle mě se možná s někým seznámila.“ Poposedl si na okraj židle. „Myslíte, že je to naše největší naděje?“

„Rozhodně to stojí za prozkoumání. Děti Meganina věku se nejčastěji ztrácejí ze dvou důvodů: buď jsou doma nešťastné, nebo chtějí s někým uprchnout – obvykle s někým, koho by rodiče neschvalovali. Zdá se, že v rodinném zázemí problém nebyl, proto se ptám na potenciální chlapce. Možná s nikým neutekla.“ Zarazil jsem se a pohlédl na něj. „A možná ano.“

„Ale kdyby s někým utekla, tak by přece viděla všechny tiskové konference, co jsme svolávali, ne? Naše Megan by je neignorovala. Takové bolesti by nás nevystavila. Ozvala by se.“

Ucukl jsem očima, ale on z nich přesto stačil vyčíst odpověď, kterou nechtěl slyšet. Že se Megan nejspíš živá domů nevrátí.

V Meganině pokoji bylo čisto, ale jinak v něm Carverovi od jejího zmizení očividně nic neměnili. Velké arkýřové okno skýtalo výhled na Hampstead Heath a z obou stran ho lemovaly šatní skříně. Napravo stála knihovna se třemi policemi, plná učebnic, a naproti oknu, poblíž dveří, se nacházel malý psací stůl s prvotřídním macbookem. Laptop obklopovaly fotografie – Megan s přáteli; Megan s novorozeným Leighem v náručí; Megan s rodiči. V koutě stálo houpací křeslo s plyšáky a zeď nad ním pokrýval plakát jakéhosi hollywoodského herce s hranatou bradou.

Zapnul jsem macbook a prošel ho. Pracovní plocha byla dokonale vyčištěná, všechny soubory roztríděné do složek. Domácí úkoly. Wordovské dokumenty. Prospekty vysokých škol. Otevřel jsem si webový prohlížeč a proklikal se záložkami a historií prohlížení i stahování. S výjimkou několika nelegálně stáhnutých písniček tam ale nebylo nic zajímavého. Na facebooku měla uložené přihlašovací údaje, takže se mi její stránka okamžitě načetla, jenže za posledních sedm měsíců došlo na jejím účtu k jediné aktivitě – vytvoření skupiny na její památku. Soudě dle komentářů jsem nebyl jediný, kdo s jejím návratem už nepočítal.

Obě šatní skříně byly plné oblečení a bot, ale v zadní části jedné z nich jsem objevil několik průhledných plastových úložných boxů. Vytáhl jsem je, sundal víko z toho úplně nahoře a objevil další fotografie. V dětství se Megan otci tolik nepodobala. Byla bledá, s neskutečně plavými vlásky, téměř až bílými, a rysy rodičů se v její tváři ještě moc neprojevovaly. Novější fotky byly

méně ohmatané a zachovalejší. Meganini rodiče na nich vypadali o něco starší a Megan už začínala přejímat něco z otcovy tváře.

Otevřel jsem druhou krabici.

Uvnitř ležel digitální foťák. Zapnul jsem ho a projel fotky. Bylo jich tam osmadvacet a na většině z nich jsem našel Leigha. Na nejčerstvějších snímcích byla Megan s přáteli a na úplně posledním stála před vchodem jakéhosi paneláku. Přiblížil jsem obraz na skleněné dvoukřídlé dveře, v nichž se odráželo denní světlo. Napravo byl úzký proužek cihlové zdi. Jinak nic.

Vrátil jsem se k jejímu macbooku a otevřel si fotky v naději, že najdu větší verzi, ale žádný ze snímků v počítači nebyl. Nestihla je stáhnout. Zkontroloval jsem datum na foťáku: šestého března. Dvacet osm dní před Meganiným zmizením. Znovu jsem si fotku na displeji přístroje nazvětšoval, jenže skleněné dveře, jejichž odraz by mi jako jediný mohl prozradit víc, byly plné světla. Přesunul jsem se k její tváři a v tu chvíli jsem si všiml něčeho zajímavého.

Její úsměv.

Byl úplně jiný než na všech ostatních fotkách. Vypadala jako žena, ne jako holčička.

Protože pózuje někomu, kdo se jí líbí.

„Našel jste něco?“

Otočil jsem se a spatřil ve dveřích Jamese.

„Možná,“ zamumlal jsem a ukázal mu foťák a krabici. „Můžu si to půjčit?“

„Ovšem.“ Vstoupil dovnitř. „Prošel jsem ty fotky stokrát a policie zrovna tak. Občas jsem si říkal, že mi něco uniklo, že jsem něco přehlédl. Ale kdykoli jsem se k nim vrátil, viděl jsem tam totéž, co předtím. Nejspíš je nutný čerstvý pohled.“

Přistoupil o pár kroků blíž a zvedl jednu z Meganiných fotografií. Sledoval jsem, jak po snímku klouže pohledem a v hlavě

mu víří vzpomínky. Když ke mně konečně vzhledl, zuřivě mrkal, jako by se snažil potlačit slzy.

„Poznáváte to místo?“ zeptal jsem se a podal mu foťák.

Zamračeně se na snímek zaměřil a po chvíli zavrtěl hlavou.

„Ne.“

„Nefotil jste to?“

„Ne.“

„A napadá vás, kdo by tam s ní mohl být?“

Pokrčil rameny. „Možná nějaká kamarádka.“

V přízemí se rozezvnil telefon. Carver se omluvil a odešel. Po jeho odchodu jsem prošel zbytek krabice. Další fotky, několik dopisů, staré šperky.

Stopy života, který Megan opustila.

Odešel jsem těsně před polednem. Slunce se ukrylo za hradbu mraků a já v dálce viděl dešťovou clonu, která se ke mně blížila z centra.

Otevřel jsem svoje staré BMW, odložil blok na sedadlo spolujezdce a otočil se ke Carverovi, který mě vyprovodil.

„Rád bych mluvil i s vaší ženou,“ řekl jsem. *O samotě.*

„Ovšem. Já jen musím zítra zajet na stavbu...“

„Nevadí. Chci se do toho už pustit, takže jí prosím vyřídte, že se tu stavím.“

„Jasně. Povím jí to.“

Nastartoval jsem a vyrazil. Ve zpětném zrcátku jsem sledoval, jak Carver mizí za branou svého domu. Tvářil se, jako by dostal pěstí do břicha. Ještě pár týdnů a možná bude vypadat, jako by mu někdo vyrval srdce z hrudi.

3

Necelý kilometr od Meganiny školy jsem objevil příjemné bistro. Posadil jsem se k oknu, objednal si sendvič se slaninou a otevřel si Meganinu Kroniku života. Když jsem jí předchozí noci listoval, jen horko těžko se mi dařilo se v jejích šedesáti stránkách zorientovat. Adresář byl sice řazený abecedně, ale Megan si do něj zapisovala poznámky naprosto chaoticky. V kolonkách pro jména měla telefonní čísla. Do kolonek pro čísla si zas zapisovala jména.

Nalistoval jsem první stránku, kam si červenou gelovkou nadepsala svoje jméno a *Meganina Kronika života*. Pod to naškrábla výzvu: *V případě nálezů mě kontaktujte na číslech* a vedle uvedla dva telefony. Jeden patřil pevné lince k nim domů a druhý byl její mobil. Policie Meganin mobil nepochybně proklepla a zkontrolovala poslední hovory. Určitě projela i její e-mail. K telefonním záznamům se dostanu jedině přes svoje kontakty, ale přístup k e-mailové schránce policie Carverovým poskytla, nejspíš na jejich vlastní žádost. A oni ho předali mně. Kdyby vyšetřovatelé v Meganině elektronické korespondenci narazili na cokoli zásadního, nedali by její přihlašovací údaje z ruky – ani jejím rodičům –, ale musel jsem to prověřit, stejně jako telefonní záznamy.

Uprostřed adresáře jsem narazil na povědomé jméno. *Kaitlin*. James ho zmínil během včerejšího oběda. Byla to dívka, se kterou Megan chodila na biologii. Měly se sejít před hodinou, ale Megan

nedorazila. Kaitlinino jméno bylo orámované velkým srdíčkem, stejně jako jiné – Lindsey Watsonová. Obě jsem si poznamenal do bloku a připsal k nim telefonní čísla.

Sotva jsem dopsal poslední číslici, objevila se vedle mě servírka. Šklebila se, jako by polkla šťovík, a beze slova práskla talířem o stůl. Jakmile odešla, zakouzl jsem se do sendviče a očima sklouzl k televizi v rohu, kde zrovna jely zprávy. Kamera švenkovala podél Temže. Vypadalo to jako London City Airport.

„... přijata těžce podchlazená na oddělení intenzivní péče. Její stav byl zpočátku kritický, ale postupně se zlepšoval a jeden ze zaměstnanců nemocnice v rozhovoru pro Sky News uvedl, že by měla být zítra propuštěna. Policie stále nezveřejnila bližší informace, ale podle našich zdrojů se jedná o ženu mezi pětáctýřiceti a padesáti lety. A nyní další zprávy. Farmář v...“

Dojeda jsem sendvič a znovu prolistoval adresář, tentokrát zezadu dopředu. Byla tam spousta jmen. Možná i třicet. A jen šest z toho byli chlapi. Připsal jsem si je do bloku, zaplatil a zamířil k Meganině škole.

Gymnázium Newcross sídlilo ve viktoriánské budově z červených cihel, napůl cesty mezi Tufnell Parkem a Holloway Road. Zaparkoval jsem a vydal se ke vchodu. Chodby zely prázdnotou – očividně zrovna probíhalo vyučování. Prošel jsem kolem několika tříd a okýnky ve dveřích viděl napůl zrudlé studenty. Hlavní kancelář se nacházela na konci dlouhé chodby zakončené obrovskými okny s výhledem na fotbalové hřiště. Jako bych se ocitl v roce 1974 – sekretářky od okolního světa dělil jen skleněný panel zasazený do kusu falešné žuly. Všechny se krčily na prosezených zelených židlích za stoly z týkového dřeva.

Zaťukal jsem na sklo. Všechny vypadaly přísně a upjatě. Dvě ani nezvedly hlavu a třetí po mně střílela rychlým pohledem, načež

evidentně usoudila, že jí stojím za to, aby se zvedla. Odsunula skleněné okýnko a podívala se na blok v mojí ruce. Očí jí sklouzly – stejně jako den předtím Carverovi – k mým nehtům. Další, mnohem horší, jizvy z předchozího případu zůstávaly světu skryty. Uplynulo už deset měsíců, a třebaže jsem se plně zotavil, sem tam jsem ještě cítil ozvěny bití a mučení. Bolest v zádech. V rukách. V nohou. Možná se jí nikdy nezbavím, zůstane mi jako trvalá připomínka toho, jak blízko smrti jsem se ocitl a co všechno jsem ochoten udělat, aby se to už nikdy neopakovalo.

Vytáhl jsem vizitku a položil ji na pult před sekretářku. „Jmenuju se David Raker. Pracuju pro rodiče Megan Carverové.“

Meganino jméno vyvolalo okamžitou reakci. Zbývající dvě ženy za ní zvedly hlavu.

„Jak to myslíte, že pro ně pracujete?“

„Snažím se vypátrat, kam zmizela.“

Všechny přikývly. Nyní jsem měl jejich plnou pozornost.

„Mohl bych mluvit s ředitelem?“

„Máte domluvenou schůzku?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne.“

Zamračila se, ale skutečnost, že jsem přišel kvůli Megan, ji zřejmě obměkčila. Sjela prstem po stránce v diáři.

„Posaďte se, zavolám mu na pager.“

Usmál jsem se a zamířil k maličké otevřené čekárně napravo od přepážky. Stálo tam několik plastových zelených židliček, zeď pokrývaly plakáty popisující nebezpečí drogových závislostí a dekor doplňovala váza s umělými květinami. Minula mě skupinka studentů, která mě počastovala lhostejným pohledem a pokračovala dál. Všechno kolem páchlo leštidlem.

Zazvonil telefon; dlouhý, nepřerušovaný tón. Jedna z recepčních ho zvedla. Skleněná přepážka byla zavřená, ale žena se přes ni dívala na mě. „Dobrá,“ zopakovala několikrát a pak telefon

odložila. Předklonila se a odsunula skleněné okýnko. „Bude tu za pět minut.“

O patnáct minut později konečně dorazil.

Přihřítel se k přepážce s uštváním výrazem ve tváři, jako by celou cestu běžel, a následoval ženin pohled přes chodbu k místu, kde jsem seděl. Přistoupil ke mně. „Steven Bothwick.“

Vstal jsem a potřásl mu rukou. „David Raker.“

„Těší mě,“ přikývl a prstem si odsunul pramínek vlasů z čela. Rychle plešatěl a bohužel se mu to příliš nedařilo skrýt.

„Vyšetřuju zmizení Megan Carverové,“ řekl jsem.

„Ano,“ odvětil. „Milá dívka.“

Pokynul mi ke dveřím kus dál po chodbě, na nichž visela cedulka s jeho jménem. Ředitelna byla malá místnost přetékaná knihami a složkami. Z velkého okna za jeho stolem bylo vidět fotbalové hřiště. Bothwick popadl jednu ze židlí u zdi a přitáhl ji ke svému stolu. „Dáte si něco k pití?“

„Ne, děkuju.“

Přikývl, odsunul stranou hromádku složek a vklouzl za stůl. Byl to padesátník, a třebaže měřil jen něco málo přes metr sedmdesát, vystupoval sebejistě a odhodlaně a jeho výraz vypovídal o pevné vůli.

Sáhl jsem do kapsy pro další vizitku. „Jen pro pořádek, nejsem policista, ale bývalý reportér.“

Nakrabil čelo. „Reportér?“

„*Bývalý*. Už dva roky se živím pátráním po pohřešovaných osobách. Carverovi mě požádali o pomoc s prošetřením Meganina zmizení.“

„Proč?“

„Protože policejní vyšetřování uvízlo na mrtvém bodě.“

Přikývl. „Její rodiny je mi velice líto. Megan byla vynikající studentka se skvělou budoucností. Policii jsem řekl totéž.“ Vzal si moji vizitku a prohlédl si ji. „Tomu říkám kariérní obrat.“

„Ne tak velký, jak by se mohlo zdát.“ Sledoval jsem, jak přejíždí očima po nápisu DAVID RAKER, SOUKROMÝ VYŠETŘOVA-
TEL, a pak se zadíval na mě.

Podal mi vizitku zpět. „S čím vám můžu pomoci?“

„Mám několik otázek.“

„Dobrá.“

Vytáhl jsem blok a položil ho na stůl.

„Její rodiče mi řekli, že ji třetího dubna ráno vysadili před ško-
lou, ale odpoledne už tu nebyla. Musejí se studenti hlásit?“

„Docházka se dělá ráno a pak znovu po obědě, takže ano. Ale
jen mezi sedmou a jedenáctou třídou.“

„To jsou děti od jedenácti do šestnácti let, je to tak?“

„Ano.“

„Takže Megan už mezi ně nespádala?“

„Ne. S nejlepšími studenty jednáme více jako s dospělými. Ve-
deme je k pravidelné docházce, ale netrestáme je za absence.“

„Takže kdybych několik dní nepřišel do školy – všiml by si
mojí nepřítomnosti někdo? A hlásilo by se to... vám?“

„Ano. Pokud žák trvale nechodí do školy, učitel mi to nahlásí.“

„Ale zřídka absence, jen tu a tam...?“

Pokrčil rameny. „Nepřítomnost některých studentů bývá zře-
telnější než jiných. To je různé. Máme tu jedince, kteří se do výu-
ky zapojují tak laxně, že si jejich absence učitelé zpočátku možná
ani nevšimnou. Ale Megan... Kdyby dlouhodobě chyběla Me-
gan, nikomu by to neuniklo.“

„Byla dobrá studentka?“

„Patřila k nejlepším třem procentům.“

„Co nějaké kázeňské problémy?“

Zavrtěl hlavou. „Vůbec ne.“

„Chápu správně, že ten den ji odpoledne čekala ještě hodina
fyziky a biologie, ale po fyzice se vypařila?“

„Ano.“

„Její učitel to potvrdil?“

„Ano. Stejně jako patnáct spolužáků, co s ní na fyzice byli.“

„Kolik času zabere cesta mezi učebnami?“

„Chvilíčku. Jsou ve stejné budově. Chemie je ve druhém patře, fyzika v prvním a biologie v přízemí.“

„A v té části školy nejsou žádné bezpečnostní kamery, je to tak?“

„Bohužel. Kamery máme, ale při našem rozpočtu si je nemůžeme dovolit rozmístit v každé budově.“ Otočil se na židli a ukázal na mapku na zdi. Byl to plánek školního kampusu, na němž byly vyznačené drobné ikonky bezpečnostních kamer. „Tady je vidíte. Jedna je u vchodu, jedna na parkovišti, jedna v recepci, jedna před budovou angličtiny a matematiky a jedna na hřišti.“

„Proč zrovna angličtina a matematika?“

„Je to nejvzdálenější budova.“

„Má škola více vchodů?“

„Ne. Tedy ne *oficiálních*. Někteří studenti bydlí v domech na druhé straně fotbalových hřišť, a tak si zkracují cestu přes plot a chodí přes pozemky. Za budovou maturitních ročníků je ještě jedno parkoviště, kde ti šťastnější studenti, co už mají auta, můžou parkovat. Kolem toho parkoviště se táhne plot, ale průměrně vysokému člověku sahá jen do pasu.“

„Takže kdyby chtěla odejít ze školy, aniž by ji zachytila kamera, nejlepší by pro ni byla cesta přes tohle zadní parkoviště?“

„Ano. Myslím, že k podobnému závěru dospěla i policie.“

Vytáhl jsem Meganinu Kroniku. „Mohl bych si promluvit s pár studenty?“

„Meganinými kamarádkami?“

„Ano.“ Sklopil jsem pohled ke jménům v adresáři. „Lindsey Watsonová a Kaitlin Devonishová?“

Přikývl, zvedl sluchátko a vyťukal čtyřmístné číslo. Zaslechl jsem, jak se na recepci na druhé straně dveří rozezněl telefon. „Lindo, potřeboval bych, abyste nám sem co nejdřív poslala Lindsey Watsonovou a Kaitlin Devonishovou, prosím.“ Odložil telefon. „Ještě někoho?“

Podíval jsem se do bločku, otočil ho a přisunul mu ho po stole. „Těch šest hochů vespod,“ řekl jsem a ukázal na chlapecká jména. „Studuje někdo z nich tady?“

Vyndal si brýle z horní kapsy saka, nasadil si je na nos a chvíli jména studoval. „Ano.“

„Všichni?“

„Poznávám všechna jména, kromě jednoho.“

„Kterého?“

„Anthony A. J. Grant.“

„To jméno vám není povědomé?“

„Ne,“ odpověděl. Sundal si brýle, vstal a přešel ke kartotékové skříni v zadní části místnosti. Měla tři zásuvky, všechny naplněné oštitkovými složkami. Podle všeho ředitel rád dělal věci postaru. Došel ke G, ale nic nenašel.

„Rozhodně tady nestuduje.“

„Vedete si tam všechny studenty?“

„Ty současné, ano.“

Přitáhl jsem si adresář zpět k sobě a u jména A. J. Granta si poznal otazník. „Ti ostatní,“ přisunul jsem bloček opět k němu, „chodí do stejného ročníku jako Megan?“

„Ano.“

„Mohl bych s nimi mluvit?“

„Určitě – ale ne dnes. Dneska tu jsou jen Lindsey a Kaitlin. Čtyři z těch chlapců jsou na výletě v Normandii. Pátý... no, popravdě netuším, kde se zrovna nachází Charles Bryant. V loňském roce zameškal spoustu hodin, protože mu zemřela matka.“

Tento týden to bude přesně rok od její smrti a on se ve škole neukázal ani jednou. Zkoušel jsem volat jeho otci, ale marně. Dokonce jsem k nim domů poslal jednoho z učitelů, ale prý tam nikdo nebyl. Netuším, kde je, a abych pravdu řekl, nejspíš bude lepší na něj tento týden nenaléhat.“

„Mohl byste mi dát jeho adresu?“

„To bohužel nemohu.“

Ozvalo se zaklepání. Bothwick zvedl hlavu.

„Vstupte.“

Do kanceláře obezřetně vešly dvě dívky. Neochotně se vlekly a těkaly očima mezi námi dvěma. Jedna byla velice krásná: drobná, vkusně nalíčená, štíhlá a ženská. Druhá byla všednější, trochu oplácaná a oblečená v dost neslušivém, staromódním modelu, ale zato se usmívala.

„Kaitlin, Lindsey, tohle je pan Raker. Pracuje pro Meganiny rodiče, vyšetřuje její zmizení.“

Postavil jsem se. „David.“

„Lindsey,“ představila se ta při těle okamžitě.

Druhá dívka zaváhala.

„Kaitlin,“ řekla tiše s mírným přízvukem.

Otočil jsem se k Bothwickovi. „Mohl bych je někam vzít?“

Vytřeštil oči, jako bych mu právě pohrozil, že vypálím školu.

„Jak to myslíte?“

„No, jestli můžu děvčata vzít někam na kafe.“

„Proč?“

„Chtěl bych si s nimi promluvit v soukromí.“

Podezřívavě se na mě zahleděl. „Byl bych raději, kdyby neopustily školní pozemky.“

„Dobrá. Je tady místo, kam bychom mohli zajít a kde by nás nikdo nerušil?“

„Jídelna.“

„Děti tam nebudou?“

„Už je po obědě.“

Podíval jsem se na hodinky. Půl třetí.

„Fajn, tak půjdeme tam.“

4

Jídelna byla dlouhá a úzká místnost s podlahami ze starých dřevěných prken a stropy z bílého sádrokartonu. V jedné stěně byla zasazená čtyři velká okna, jimiž dovnitř proudil dostatek světla, třebaže se venku spustil déšť a do tabulek začaly bušit kapky. Naproti se nacházela otevřená kuchyně, kde mohutné ženy v bílých uniformách právě vymývaly obří varny s napůl dojedeným jídlem.

Cestou tam se o veškerou konverzaci postarala Lindsey. S Megan se naposledy viděly před odjezdem Carverových na Floridu.

„Vypadala v pohodě,“ řekla a otočila se na kamarádku. „Že jo, Kay?“

Kaitlin střelila pohledem ke mně a potom se podívala na Lindsey a přikývla.

„A jak to, že jste se spolu od jejího návratu neviděly?“ zeptal jsem se Lindsey.

„Byla jsem na výměnném pobytu v Itálii.“

„A co ty, Kaitlin?“

Kaitlin ke mně vzhlédla s nervózním výrazem ve tváři, jako by se bála, že provedla něco špatného. Nejspíš už ji vyslýchala policie, možná přišli i k ní domů a snažili se z ní něco vypáčit. Občas měly podobné snahy přesně opačný efekt – vyšetřovatelé na svědky tlačili, protože měli pocit, že se před nimi uzavírají, jenže

oni se uzavírali, protože se cítili zbyteční. Připadalo jim, že nevědí nic užitečného, že nemůžou nijak pomoci. Možná se Kaitlin cítila i provinile. Kdyby si toho dne dala s Megan sraz hned před její předposlední hodinou, a ne až u skříněk, možná by Megan nezmizela. Namísto toho se s kamarádkou po obědě rozloučila a už ji neviděla.

„Můžeš mi povědět, co se stalo?“ požádal jsem ji, jakmile jsme se posadili.

„Už jsem všechno řekla policii.“

„Vím, že ano. Velice jsi jim pomohla. Já se jen snažím zjistit, jestli jim něco neuniklo. Nejsi v žádném maléru – chci jen pomoci Meganiným rodičům a pokud možno vypátrat, co se jí stalo.“

Přikývla, ale pořád na mě působila vyjukaně. Dlaně si tiskla ke stehnům a jednou rukou bezděčně přejížděla po látce nahoru a dolů.

„Mimochodem, odkud jsi?“

Nakrčila čelo. „Bydlím v Tufnell Parku.“

„Ne, já myslel původně – odkud pocházíš.“

Stále se kabonila. „Z Jihoafrické republiky.“

„Myslel jsem si to. Hezký kus země. Kdysi jsem tam bydlel.“

Konečně se její výraz trochu obměkčil: tvrdost a nepřístupnost nahradila mírná zvědavost. „Kde přesně?“ zeptala se.

„V Johannesburgu.“

Přikývla, ale jinak nedala ničím najevo, že by mě vnímala. Chvilí jsem ji pozoroval, výraz v její tváři i neklidnou ruku přejíždějící po stehně, a napadlo mě, jestli ji brzdí nesmělost, nebo něco jiného.

„Kaitlin?“

Zvedla ke mně oči.

„Mohla bys mi popsat, co se ten den stalo?“

„Šly jsme s Meg na oběd,“ spustila tiše. „Já pak měla dějepis a ona fyziku. Potom jsme se měly sejít u skříněk v budově přírodních věd. Čekala jsem tam, ale neukázala se.“

„Proč jste si daly sraz zrovna u skříněk?“

Zamračila se a pohlédla na Lindsey. „Vždycky jsme to tak dělaly.“

„Před biologií?“

„Jo. Pokud jsme neměly volnou hodinu. To jsme pak s Linds a Meg chodily buď do knihovny, nebo do budovy maturitních ročníků.“

„Jak na tebe Megan toho dne působila?“

„V pohodě.“

„Nepřipadala ti nervózní nebo vystrašená?“

„Ne.“

„Chovala se normálně?“

„V podstatě.“

Zarazil jsem se. „V podstatě?“

Kaitlin pokrčila rameny. „Už jsem to říkala policii – několik dní si stěžovala na bolest hlavy. Nic vážného, asi nějaká viróza.“

Poznačil jsem si to a pak jsme začali mluvit o Megan obecněji – jaká byla povahově, jak se jí dařilo ve škole. Většinu odmluvila Lindsey, ale nic zásadního jsem se nedozvěděl. Její popis se shodoval s vyprávěním Carverových: Megan byla výborná studentka, ambiciózní, cílevědomá. V podstatě ten nejméně pravděpodobný uprchlík z domova.

„Měla Megan dobré vztahy s učiteli?“

„Kdo udržuje vztahy s *učiteli*?“ odfrkla si Lindsey.

„Nebyla si s některým z nich bližší?“

Lindsey se zamračila.

„Snažím se přijít na důvod jejího zmizení.“

Nadechla se a rty se jí zkroutily do překvapeného O, když jí došlo, kam svými otázkami mířím. „Nemyslím si. A navíc ji stejně učily vesměs ženy.“

Přikývl jsem. „Její otec mi řekl, že pracovala ve videopůjčovně...“

„Jo,“ přikývla Lindsey. „Dva víkendy v měsíci. Ale podle mě před třemi měsíci zavřeli krám.“

„Aha. A dokud tam pracovala, stýkala se s někým?“

„Něklela bych.“ Odmlčela se, podívala se na Kaitlin, která nehnula ani brvou, a pak se otočila zpět ke mně. „Jen s Charliem – ale toho znala už dýl.“

„Kdo je Charlie?“

„Charlie Bryant.“

„*Charles* Bryant?“

Lindsey znovu přikývla.

„Ten chlapec, kterému zemřela matka?“

„Jo.“

„Přátelili se?“

„Nějakou dobu spolu chodili.“

„Jak dlouho?“

„Nevím... pár měsíců?“

„A kdy přesně?“

„Po smrti jeho mámy.“

„Před rokem?“

„Jo. Nebylo to s ním snadný.“ Zarazila se, jako by si teprve v tu chvíli uvědomila, proč se choval tak, jak se choval. „Chci říct... zrovna mu umřela máma. To je asi pochopitelný.“

„Byl to důvod jejich rozchodu?“

„Megan tvrdila, že jí ho bylo líto, ale nic víc k němu necítila. Po pár měsících to ukončila.“

„Jak reagoval?“

„Sebralo ho to. Měl ji fakt rád. Ale nakonec se nějak oklepal.“

„A v době Meganina zmizení pořád pracoval v té videopůjčovně?“

„Asi jo.“

„Takže spolu mluvili?“

„Jo.“

„A vycházeli spolu?“

„Jo, podle mě jo...“ Lindsey znovu pohlédla na Kaitlin. „Co myslíš, Kay?“

Kaitlin ke mně zvedla hlavu a přikývla. Podtrhl jsem si Charlesovo jméno v bloku. „Říká vám něco jméno A. J. Grant?“ Jejich prázdné výrazy mluvily za vše. Změnil jsem téma. „Měly jste nějakou oblíbenou hospodu nebo klub, kam jste často chodily?“

„*Tiko*,“ odpověděla Lindsey bez váhání.

„To je klub?“

„Jo. Ve West Endu.“

Poznačil jsem si ho. „A nějaké další?“

Vyměnily si pohled. „Ani ne,“ pokračovala Lindsey. „Sem tam jsme zašly i jinam, ale v *Tiku* hraje nejlepší hudba.“

Vytáhl jsem Meganin foťák a nalistoval v něm fotku, kde stála před panelákem. „Fotila ji některá z vás?“

Lindsey si ode mě foťák vzala a chvíli se společně mračily na displej.

„Kde to je?“

Pokrčil jsem rameny. „Nevím. Nepoznáváte to?“

„Ne,“ zavrtěla Lindsey hlavou.

„Kaitlin?“

„Ne,“ pípla.

Přikývl jsem, vzal si foťák zpět a krátce se zadíval na Kaitlin. Ucukla pohledem a znovu se uzavřela.

Něco tu rozhodně nehraje.

Vrátil jsem se do ředitelny, ale našel jsem ji prázdnou. Střelil jsem pohledem k recepci, kde jedna sekretářka právě telefonovala, a pak jsem rychle vklouzl do kanceláře a zavřel za sebou. Neměl jsem moc času.

Na okraji stolu ležely dvě složky, které tam ředitel nechal. Kaitlinina a Lindseyina. Bez delšího přemýšlení jsem popadl tu Kaitlininu. Z oficiálního školního snímku se na mě usmívala její o několik let mladší verze. Pod fotkou byl vypsán seznam jejích předmětů a záznam docházky. Na první pohled vše vypadalo vzorně. Žádné dlouhé absence, žádné podezřelé omluvenky. Na další straně jsem objevil adresu jejího trvalého bydliště v Tufnell Parku a úplně na konci její poslední vysvědčení. Z dramaťáku měla za jedna.

Takže rozhodně není od přírody nesmělá.

Zavřel jsem složku, položil ji zpět na stůl a rychle otevřel horní zásuvku kartotéky. Složka Charlese Bryanta byla osmá v pořadí. Uvnitř jsem našel jeho fotku – hezký chlapec, tmavovlasý, s bystrými očima. Přejel jsem pohledem řádky, až jsem našel adresu. Bydlel s otcem v Highgate Wood.

Z chodby ke mně dolehl zvuk kroků.

Bothwick.

Zavřel jsem složku, vrátil ji do kartotéky a co nejtíšeji zasunul zásuvku. O vteřinu později se ředitel objevil ve dveřích. „Ach!“ lekl se. „Pardon.“

„V pořádku.“

„Máte, co jste potřeboval?“

Usmál jsem se a koutkem oka zkontroloval, že složky dívek leží opravdu přesně tak, jak je ředitel zanechal. Pak jsem mu potřásl rukou a poděkoval.

Lindsey měla pravdu. Videopůjčovna, v níž Megan v minulosti pracovala, byla zavřená. A ne dočasně nebo kvůli rekonstrukci. Nadobro zkrachovala. Projel jsem kolem ní a zamířil po Holloway Road k domu Bryantových v Highgate Wood.

Byl to dvoupatrový městský dům s garáží pro dvě auta a verandou obehnanou plůtkem z tepaného železa.

Nesvítilo se tam.

Zazvonil jsem a čekal. Nic. Žádné kroky ani hlasy. Začalo jemně mžít, ale drobné kapky rychle přešly v regulérní déšť. Vycouval jsem z verandy, obešel dům z boku a narazil na zamčenou branku, za níž se paralelně se zdí budovy táhla úzká stezka. Za rohem jsem viděl kousíček zahrady, ale nic víc. Vrátil jsem se k předním dveřím, znovu zazvonil, a když mi ani napodruhé nikdo neotevřel, zamířil jsem – s hlavou sklopenou proti dešti – zpět k autu.

5

Tři týdny po Vánocích mi někdo hodil do schránky leták s inzerrátem podpůrné skupiny pro vdovy a vdovce do pětačtyřiceti let. Na osud jsem nikdy moc nevěřil. Vlastně jsem na něj nevěřil vůbec. Ale při pohledu na ten leták jsem pochopil, jak někteří mohou vidět znamení na každém rohu. V té době jsem zrovna uzavřel případ, při kterém jsem málem přišel o život, a Vánoce jsem strávil sám sledováním našich starých domácích videí. Fyzicky i emocionálně jsem na tom byl dost zle. A tak jsem se druhý týden v lednu z náhlého popudu rozhodl na to setkání jít, ačkoli jsem od něj nic nečekal. O devět měsíců později jsem tam stále každý týden docházel.

Většinu úterků jsme se scházeli v budově vyšší odborné školy v Actonu, v místnosti, která páchla vyčpělou kávou. Jednou měsíčně jsme se ale plácli přes kapsu a šli společně na jídlo. Kdybych už dávno nepřislíbil účast, omluvil bych se a pracoval na případu Carverových, ale teď už jsem couvnout nemohl. A tak jsem od domu Bryantových zamířil do své kanceláře v Ealingu, kde jsem měl čisté oblečení na převlečení a deodorant, a potom jsem se vydal do thajské restaurace v Kew, kde jsme se měli sejít.

Sotva jsem zatlačil do dveří, dolehl ke mně z kuchyně zvuk prskajícího oleje a do nosu mě udeřila vůně kokosového oleje a sójové omáčky. U dlouhého stolu u okna jsem uviděl čtrnáct

členů naší skupiny, kterou vedla Jenny, drobná, zavalitá dvaatřicátnice. Její manžel dostal infarkt při dobíhání vlaku na nádraží King's Cross. Uviděla mě, přišla mi naproti a políbila mě na tvář. Jenny jsem si oblíbil téměř na první pohled. Byla energická, vtipná a bystrá a zároveň rozuměla lidem; dokázala v nich číst a naladit se na jejich vlnu. Došli jsme spolu ke stolu, já se ostatním omluvil za zpoždění a potřásl jsem si rukou s některými pravidelnými účastníky. Mohl jsem si vybrat ze dvou volných míst: jedno bylo zhruba uprostřed stolu, vedle účetního Rogera, který se po několika sklenkách červeného vína nedokázal bavit o ničem jiném než o výkonu své Mazdy RX-8. Druhá prázdná židle stála na konci stolu, vedle dvou mně neznámých tváří.

Cestou se ke mně Jenny naklonila. „Davide, dneska tu máme dva nováčky,“ řekla. „Doufala jsem, že by sis s nimi mohl promluvit, protože já se musím věnovat všem stejně.“

Představila je jako Arona a Jill. Oba přišli o partnery a seznámili se v kavárně, kam se ráno stavovali cestou do práce. Napadlo mě, jestli se od té doby dali dohromady, ale nijak se k sobě neměli a způsob, jakým oba mluvili o svých zesnulých polovičkách, mi napověděl, že nejsou pár.

Objednali jsme si a následující půlhodinu tlachali o podružnostech: o počasí, o provozu a o místním politikovi, kterého bulvár načapal s mladým klukem a kalhotama u kotníků na záchodcích v Bayswater. Aron i Jill na mě působili moc mile. Ona mi byla věkově bližší, možná o pár let mladší než já. Měla sytě modré oči – asi jako moře daleko od břehu – a obyčejnou pleť, s několika jizvičkami od akné a drobným znamínkem na bradě. Obojího si byla očividně bolestně vědoma. Když mluvila, jedna ruka jí neustále utíkala k tváři, až si nakonec položila bradu do dlaně a druhou rukou si shrnovala vlasy za ucho. Líbila se mi: vyzařovala z ní jakási podvědomá nesmělost.

On byl třicátník, spíš už ke čtyřicítce, s tmavě hnědými vlasy i očima a mírně zakřiveným nosem, který působil dojmem špatně srostlé zlomeniny. Neoblékl se nijak výstředně – košile s límečkem, šedé kalhoty a prosté sako –, a kdybych měl tipovat, řekl bych, že pracuje někde v City a smaží se v pekelném ohni středního managementu. Tvářil se zakřiknutě, jako by se nikdy nedokázal pořádně prosadit.

„A co vlastně děláš, Davide?“ zeptal se Aron, sotva donesli jídlo.

„Hledám ztracené lidi.“

„Takže jsi vyšetřovatel?“

„Jo, v podstatě.“ Usmál jsem se. „Ale neoháním se odznakem a nevykopávám dveře.“

Aron se zasmál. Jill jen upjatě zvedla koutky, jako bych ji právě urazil. V duchu jsem si zrekapituloval svoji odpověď. Že by se jí dotkla ta narážka na policii?

Aron po ní střílel pohledem. „Jillin manžel pracoval u policie. Byl...“ Znovu na ni pohlédl a počkal, dokud mu kývnutím nedala svolení vyprávět její příběh. „Byl zabit ve službě. Zastřelili ho.“ Odmlčel se. „Jill pořád neví, kdo to udělal.“

„To mě velmi mrzí,“ řekl jsem.

Zvedla ruku. „V pořádku, neomlouvaj se. Už je to skoro rok – měla bych se naučit líp skrývat emoce.“ Tentokrát se usmála o něco vřeleji.

Rozhovor se stočil k obecnějším tématům – filmy, sport, znovu počasí – a pak jsme se dostali k tomu, proč jsme vůbec v Londýně. Jill pracovala v marketingu a do města se přistěhovala teprve nedávno, protože její manžel dostal místo u Metropolitní policie. Aron potvrdil moji domněnku – pohyboval se ve světě financí a byl zaměstnaný u investiční banky sídlící v Canary Wharf. Po chvíli jsme celé konverzační kolečko uzavřeli tím, že jsme se opět vrátili k mojí práci.

„Baví tě to?“ zajímalo Jill.

„Jo, většinou.“ Zvedl jsem levou ruku a zakýval prsty s poničenými nehty. „Ale ne vždycky. Občas to jen bolí.“

„Jak jsi k tomuhle přišel?“

Sklopil jsem pohled ke svým prstům a zamyslel se. „Někteří lidé si zkrátka nepřejí být nalezeni,“ opáčil jsem ve snaze všechno zlehčit a zabránit jim v dalších otázkách.

Takhle to bylo jednodušší.

Zatímco někteří – včetně Arona – ještě platili, já už stál venku a dostal jsem příležitost promluvit si s Jill o samotě. Noc byla chladná. Na obloze se na okamžik protrhly mraky a objevil se měsíc; vzápětí však opět zmizel pod temnou oponou.

„Díky, že ses nám dneska věnoval, Davide,“ řekla. „Musí být otravné dělat chůvu nováčkům.“

„Rád jsem vás oba poznal.“

„A já jsem ráda, že mě Aron donutil přijít. Uznávám, že jsem měla pochybnosti. Ale nejspíš mi to prospěje. Jak už víš, Frank zemřel krátce poté, co jsme se sem přistěhovali. Máme přátele po celé zemi, ale tady v Londýně jich tolik nebylo, takže jsem za posledního rok skoro nevytáhla paty z domu.“

„Tím jsme si tady prošli všichni.“ Podíval jsem se oknem dovnitř na Arona a pak jsem se otočil zpět k Jill. „A vy dva jste na sebe jen tak narazili?“

„V podstatě. Aron si ráno kupuje kávu ve stejné kavárně jako já. Jednou jsem ho pozdravila a pak, postupně, jsme se dávali do hovoru a nakonec... jsme skončili tady.“ Zarazila se a přemítavě si mě změřila. „Vlastně jsme chtěli v pátek zajít na pivo. Pojď taky, jestli chceš.“

Pohlédla na mě a v očích se jí zaleskla světla restaurace. Znovu jsem se zadíval na Arona, který se smál něčemu, co mu řekla Jenny.

„Nerad bych vám dělal křena.“

Sledovala můj pohled dovnitř. „Myslíš... já a *Aron*?“

Přikývl jsem.

„Ne, ne, jsme jen přátelé. Ještě nejsem na vztah připravená.“
Znovu zaletěla očima k Aronovi. „Co kdybys mi na sebe dal číslo?“
navrhla. „Pošlu ti esemesknu nebo ti brnknu, kam se chystáme,
a když budeš mít chuť, přidáš se. Když ne, tak ne, co ty na to?“

Nadiktoval jsem jí svoje číslo, a zatímco si ho ukládala do mobilu, znovu střelila pohledem k Aronovi. Možná nebyla připravená. Možná ani on ne. Ale rozhodně k sobě něco cítili, i kdyby jen spřízněnost. A já se mezi ně nechtěl míchat, protože jsem tak trochu věděl, jaké to je – najít konečně cestu k někomu dalšímu, kdo tady zůstal sám.

6

Moji rodiče byli už tři roky po smrti, když jsem přišel o Derryn. Jsem jedináček. Žádní bratři ani sestry. Zpočátku jsem plně spoléhal na přátele a – nějakou dobu – mě pravidelně navštěvovali. Jenže potom se vítr postupně obrátil. Před Derryninou smrtí jsme spolu vtipkovali, utahovali si jeden z druhého a hádali se nad pivem o fotbalu a filmech. Jenže od jejího pohřbu mi už na ničem z toho nezáleželo.

A zdálo se, že to chápe jediná osoba.

Domů jsem dorazil kolem jedenácté, a když jsem se přes plot zadíval do pokoje ve vedlejším domě, spatřil jsem tam Liz, hrbící se nad laptopem. Liz se ke mně zcela nečekaně chovala tak, jak se správně měli chovat mí dlouholetí přátelé. Přestože se přistěhovala do sousedního domu tři týdny po Derrynině smrti a vlastně mě vůbec neznala, dali jsme se do řeči a zůstala jen ona, zatímco všichni ostatní odešli. Seděla se mnou a poslouchala mě, noc co noc, týden za týdnem, jak jsem postupně rekapituloval celé své manželství.

Po třech nebo čtyřech měsících jsem si začal uvědomovat, že ke mně asi něco cítí. Nikdy nic neřekla, ani mě nijak okatě nebalila. Ale vnímal jsem to. Tu jistotu, že počká, dokud nebudu připravený. A když bylo třeba, pomohla mi i profesně. Byla to vynikající právnička s vlastní firmou v centru města. Poté, co se můj

prosincový případ dost zvrtl, docházela ke všem mým výsledkům a tiše tam seděla, zatímco se policie snažila přijít na to, co se stalo a proč. Tehdy jsem vyšetřovatelům dost lhal a bylo mi jasné, že to Liz poznala. Nikdy mě ale nepřitlačila ke zdi – vlastně se o tom ani jednou nezmínila. Chápala, jak mě Derrynina smrt změnila, jak obtížně jsem se komukoli svěřoval, a zdálo se, že je ochotná to skousnout.

Kousek před dveřmi mě zachytilo čidlo bezpečnostního světla a zalilo můj vchod jasnou září. Liz si toho všimla a zamžourala očima do tmy. Potom jsem se konečně objevil v kuželu světla a ona se usmála, vstala a mávla na mě, abych za ní zaskočil. Přikývl jsem, vrátil se po příjezdové cestě na ulici a přešel k jejímu domu. Dveře už byly otevřené a za nimi jsem viděl, jak Liz cosi hledá v kuchyňské skříňce.

„Kohopak nám to čerti nesou?“ houkla na mě a sundala z poličky prvotřídní mlýnek na kávu. Na kuchyňské lince ležel pytlík z kávovými zrny, zabalený ve stříbrné folii.

„Elizabeth. Jak se daří?“

Zavrtěla hlavou. Nesnášela, když jí někdo říkal Elizabeth.

„Já se mám fajn. Co ty?“

„Dobrý. Bylas dneska u soudu?“

„Ne, jdu zítra.“

„Aha. A jsi si jistá, že chceš, abych tě zdržoval?“

„Jsi příjemné rozptýlení,“ prohlásila a blýskla po mně úsměvem.

V domě bylo uklizeno a pořád působil dojmem, jako by se právě nastěhovala, ačkoli tam žila už skoro dva roky. Obývacímu pokoji vévodil nádherný otevřený krb vyložený černým mramorem a obehnaný hrubými kameny. Ve výklencích po stranách ležela vyskládaná polínka a tam, kde měl plápolat oheň, stál malý dřevěný anděl s roztaženými křídly. Zbytek místnosti byl spíše minimalistický: dvě pohovky, obě černé, televize v koutě a vedle

ní kytka v květináči. Pod předním oknem stál gramofon s reproduktory a na jediné policičko vysoko nad pohovkami byly čtyři fotky Liz a její dcery. Liz se vdávala mladá, vzápětí otěhotněla, porodila a krátce nato se rozvedla, tudíž jí sice bylo teprve třiadvacet, ale dceru už měla ve třetím ročníku na vysoké ve Warwicku.

Posadil jsem se do obýváku. Liz zaklapla víčko na mlýnku a pustila ho. Domem otřásl rachot připomínající traktor na kamení a vzduch naplnila vůně mleté kávy. Liz skoro úplně zavřela dveře do kuchyně a posadila se naproti mně.

„Cos podnikal?“

„Byl jsem na setkání podpůrné skupiny.“

„A jo vlastně. Jak bylo?“

„Jo, celkem fajn. Tentokrát jsem neseděl vedle Rogera.“

Usmála se. „To je ten chlápek s Mazdou RX-8, co?“

„Přesně tak.“

„Kde jste byli?“

„V jedné thajské restauraci v Kew.“

„Jasně, tam to znám. Jednou jsem tam vzala klienta, kterého obvinili z přechovávání kradeného zboží.“ Odmlčela se a pak se znovu usmála. „Pěkný grázlík. Ale aspoň jsem si ho po soudu pěkně zkasírovala. Zaplatil mi balík.“

„Vsadím se, že jsi drahá.“

„Ani nevíš jak.“ Mrkla na mě. „Kdybys našel doma hromadu kradených DVD přehrávačů, víš, na koho se obrátit.“

Znovu se usmála a chvíli jsme se na sebe jen mlčky dívali. Nastalé ticho přerušoval pouze rachotící mlýnek na kávu.

„Pracuješ teď na nějakém případě?“

„Říká ti něco jméno Megan Carverová?“

Zamyslela se. Očividně jí bylo povědomé, ale nedokázala ho zařadit. „Není to ta dívka, co zmizela?“

„Ano.“

„Páni. Velký případ.“

„Docela jo. Snažím se ji najít.“

„Pokud ještě vůbec žije.“

„No, naneštěstí existuje určitá pravděpodobnost, že už je po smrti.“

Nenaléhala, ale z toho, jak mě zkoumala pohledem, jsem vyčetl, že by ráda věděla víc. Nešlo jen o přirozenou zvědavost. Naše práce měly mnoho společného – zlomené klienty, hromady lží a polopравd, postupné skládání celého příběhu –, ale tam někde uvnitř jsem tušil, že její zájem má mnohem prostší důvod: potřebovala cítit, že se někam posouváme.

„Skoro bych zapomněla,“ vyhrkla po chvílce a zmizela v chodbě.

Zvedl jsem pohled k jedné z fotografií na polici, na níž Liz objímala Katie kolem krku a měla na sobě sukni a vestičku. Vypadala úžasně. Tmavé, hravé oči; dlouhé čokoládové vlasy; štíhlé, jemné křivky. Nikdy jsme se nebavili o mužích, s nimiž chodila po rozvodu, ačkoli nepochybně nějaké musela mít. Byla krásná, ale nikdy nedala najevo, že by si toho byla vědoma, což jí jen dodávalo na přitažlivosti.

O několik minut později se vrátila s obálkou v ruce. „Tady,“ řekla a podala mi ji.

„Účet za kafe?“

„Ha ha – ty jsi ale vtipálek. Ne, jeden z mých bývalých klientů si zrovna otevřel nový podnik. Nevím, jaké to tam je, ale možná bys tam mohl některý týden pozvat své známé ze skupiny. Já v branži žádné skutečné přátele nemám, tak jsem si říkala, že pro to budeš mít lepší využití.“

Usmívala se.

Nahlédl jsem do obálky. Bylo v ní osm poukázek na hlavní chod do nově otevřené italské restaurace v Actonu.

„Jsi si jistá?“ zeptal jsem se.

„Jo, jasně.“

Zadíval jsem se na ni a pak jsem sklopil pohled k poukázkám. *Nepřemýšlej nad tím. Prostě to udělej.* Zvedl jsem hlavu. Sledovala mě se stejným výrazem jako předtím.

„Máš v pátek volno?“

Zarazila se. „Nechci, aby sis myslel, že mě musíš zvat –“

„Zvu tě, protože chci.“

Vrátila se na pohovku, překřížila si nohy do tureckého sedu a pak se znovu usmála. „Jo,“ řekla. „Mám volno.“

„V tom případě budeme asi večeret v Itálii.“

7

Když jsem se vrátil domů, ležel Meganin plastový úložný box stále na mojí kuchyňské lince. Došel jsem s ním do obýváku, položil ho na stůl a roztřídil jeho obsah na tři hromádky: šperky, dopisy a fotky.

Nejprve jsem prošel šperky. Několik zlatých řetízků. Náramek. Pár prstýnků. Mezi tím vším jsem objevil jiný náhrdelník, který se k ostatním kouskům nehodil. Byl to kus tmavého skla, možná obsidián, na dlouhé černé šňůrce. Zvedl jsem ho a prohlédl ze všech úhlů. V ten moment jsem si uvědomil, že jsou na zadní straně vyryté Meganiny iniciály. Odložil jsem přívěsek kousek stranou od ostatních šperků a přesunul se k dopisům.

Dopisy psané rukou se v dnešní době už moc nevidí, proto jsem předpokládal, že budou přinejmenším několik let staré, a nemýlil jsem se. Bylo jich pět, všechny neodeslané a adresované jejím prarodičům žijícím v Norfolku. Poslední z nich napsala týden po svých třináctých narozeninách.

Zamířil jsem do pokoje pro hosty, který jsem využíval jako pracovnu, a zapnul počítač. Meganin foťák byl na standardní USB kabel, stejně jako můj, a tak jsem ho připojil k počítači a stáhl si fotky na plochu. Většina z nich zobrazovala Megan tak, jak jsem ji znal už z jiných snímků, proto jsem se rovnou zaměřil na ten poslední, kde stála před neznámým panelákem.

Na větší obrazovce jsem všechno viděl jasněji. Dvoukřídlé kovové dveře se skleněnými výplněmi, v nichž se odráželo slunce, jež přebíjelo odraz všeho ostatního. I při nejlepší vůli jsem ve skle rozeznal jen slabounké náznaky: možná strom, možná okraj jiné budovy a napravo jsem za Megan viděl pískově žluté cihly. Dívka měla na sobě tmavé džíny, černý svetr s věčkovým výstřihem, tlustou bundu a červenou šálu.

A ten úsměv.

Otevřel jsem si jinou fotku, na níž byla s bratrem na pláži, a umístil jsem je vedle sebe. Jiné období. Jiná místa. Jiné úsměvy. Na pláži se usmívala vřele, ale strojeně. Byl to úsměv pro objektiv foťáku, ne pro osobu za ním. Ten druhý byl jiný. Rozjasňoval celou její tvář, čísel jí i z očí a vnášel barvu do jejích líček. Potřeboval jsem zjistit, kde byla ta fotka pořízena.

Ale mnohem důležitější bylo vypátrat toho, kdo ji fotil.

S pomocí hesla, které policie poskytla Carverovým, jsem se přihlásil k Meganině e-mailové schránce. Ve složce s doručenou poštou měla dvačtyřicet nepřečtených zpráv, vesměs newsletterů od firem, u kterých si nejspíš v minulosti něco koupila. Zaujaly mě tři zprávy – dvě od Kaitlin a jedna od Lindsey. Všechny tři byly odeslány po Meganině zmizení a – když jsem je otevřel – kamarádky ji v nich prosily, aby se vrátila domů nebo alespoň zavolala rodičům. Policie se na ty e-maily dívek nejspíš už ptala a taky si určitě zkontrolovala, jestli jim Megan náhodou neodpověděla.

Úplně dole jsem našel zprávu od neziskovky jménem Nadace pro zachování Londýna. Vůbec mi to nesedělo ke zbývajícím značkovým obchodům, restauracím a kinům, které Megan zasílaly své pravidelné nabídky, a tak jsem zprávu otevřel. Uvnitř se nacházel prostý elektronický leták popisující obavy z rozšiřování zástavby a ničení městských parků, flóry i fauny. Společnost Megan

děkovala za její příspěvek ve výši deseti liber a slibovala, že ho využije k ochraně přírody v atmosféře pokračující městské expanze.

Zazvonil mi mobil.

„David Raker.“

„Davide, tady Spike.“

Spike byl ruský hacker, žijící v maličkém bytě v Camden Townu. Znal jsem ho už od dob své novinářské praxe, kdy jsem se na něj obracel velice často. Dokázal mi sehnat přístupy k e-mailům, telefonní čísla, výpisy z bankovních účtů – v podstatě všechno, co jsem mohl potřebovat. Čím riskantnější to pro něj bylo, tím víc si nechal zaplatit, ale v dobách, kdy mi ještě záleželo na sólokaprech, mi takhle pomohl rozlousknout i ty největší kauzy. Naživo jsem se s ním za celou tu dobu setkal jen jednou: byl na kost hubený a bledý, jako by nikdy nevycházel na slunce. Možná to trochu souviselo i s tím, že jeho studentské vízum vypršelo už před pěti lety a on se příliš neodvažoval chodit ven.

Volal jsem mu v podvečer, než jsem se vydal do té thajské restaurace, a požádal ho, aby mi sehnal Meganiny telefonní záznamy z období tři měsíce před jejím zmizením až šest měsíců po něm.

„Spikeu, díky, že voláš.“

„Jasně, žádný problém. Promiň, že to tak trvalo.“ Slyšel jsem, jak cosi ťuká do klávesnice. „Mám, cos chtěl. Ale je to *kupa* hovorů.“

„Kolik?“

„Dvě stě sedmdesát čtyři, plus čtyři sta devadesát dva esemesek.“

„Hned mám večer co dělat. Jsou některé z nich z období od třetího dubna dál?“

„Ehm...“ Odmlčel se. „Ne. Nic. Jak to?“

„To se právě snažím zjistit.“ Odhlásil jsem se od Meganina účtu a přihlásil se ke svému. „Můžeš mi to hodit do mailu? Uložit to jako pdf, nebo jpg, nebo tak?“

„Jasně. Udělám ti z toho pdfko. Za pár minut to tam máš.“

„Paráda, díky.“

„Máš moje nový platební údaje?“

Spike z pochopitelných důvodů fungoval jen na hotovostní bázi. Ve fitku kousek od svého domu si pronajal skříňku a klientům k ní dával přístupový kód, který každý den měnil. Ta skříňka byla jeho bankovní účet.

„Jo, mám. Možná od tebe ale budu potřebovat ještě něco.“

„Jasně, v klidu. Však víš, že nedodržuju tradiční pracovní dobu.“

Zavěsil jsem. Než jsem zadal svoje uživatelské jméno a heslo, přistála už zpráva s pdf přílohou v mé schránce. Přetáhl jsem si pdf na plochu a otevřel ho. Třicet záznamů na stránku. Dvacet pět a půl stránky.

Zašel jsem do kuchyně zapnout kávovar.

O pár hodin později, skoro ve dvě ráno, jsem seznam Meganiných telefonátů zúžil na osmnáct čísel. Některá jsem poznával na první pohled: číslo domů, mobily rodičů a několik dalších z Kroniky. Zbytek jsem nikdy předtím neviděl.

Zavolał jsem Spikeovi. „Pošlu ti mailem seznam osmnácti čísel,“ řekl jsem namísto pozdravu. „Mohl bys mi k nim sehnat co nejvíc údajů?“

„Jasně.“

„Potřebuju jména a adresy. A pokud narazíš na něco dalšího, přihod' mi to tam, prosím tě, taky.“

„Nějakej čas mi to zabere.“

„Chápu. Prostě mi na to koukni a brnkni, až budeš něco mít. Zítřa,“ zarazil jsem se a pohlédl na hodinky, „dneska budu pobíhat v terénu, tak mi jen zavolej, jo?“

„Jasný.“

Zavěsil jsem a zadíval se do Meganiny tváře na obrazovce. Ještě nikdy jsem ve své práci neselhal – všechny ztracené jsem doposud

našel. Nejspíš jsem měl jisté nadání, cosi je ke mně táhlo, i v případech, kdy už zbývalo vypátrat jen jejich těla. Klouzal jsem pohledem po rysech jejího obličeje a doufal, že právě ona bude patřit k těm šťastnějším. Vždycky jsem v to doufal, protože neexistuje nic horšího, než se dívat do očí rodičům, jimž jste přišli říct, že jejich milované dítě někdo připravil o život.

8

Tiko – oblíbený podnik Megan, Kaitlin a Lindsey – se nacházel u Charing Cross Road, vmáčkнутý mezi gay klub *Kapitán S* a te-
tovací salon. Prošel jsem dveřmi ozdobenými tmavým dřevem
a aztéckými maskami a ocitl se v lokále, kde duněla R'n'B hudba
a do očí mě píchala záře tisícovky obrazovek, na nichž hrála
MTV. Byl tam jeden barman a jediný zákazník, se dvěma prázdnými
lahvemi od piva před sebou. V jedenáct dopoledne.

„Brytrotro,“ pozdravil mě barman.

Na baru leželo menu s nabídkou snídaní.

„Dobrý den. Můžu si objednat snídani?“

„Jasně.“ Pomalu otíral skleničku a nevzrušeně se rozhlédl.
„Šéfkuchař se tu zrovna nepřetrhne.“

„Dám si vejce, slaninu, toast a černou kávu, prosím.“

„Jasně,“ zopakoval. „Posadte se.“

Vklouzl jsem za bar, asi pět stoliček od chlapíka s pivem. Zvedl
ke mně krví podlité oči. Kývl jsem. Napodobil mě a pak opět
sklopil hlavu k prázdným lahvím.

Rozhlédl jsem se. Klub se rozkládal na dvou patrech spoje-
ných točitým schodištěm. Nad barem a tanečním parketem se
nacházel stísněný balkon. Určitě existovaly horší způsoby tráve-
ní sobotního večera, ale v ten moment jsem si žádné nedokázal
vybavit.

O pár minut později se barman vrátil a bez dlouhého přemýšlení zamířil rovnou k jedné z lednic a vytáhl z ní další lahev piva. „Máte to objednaný, kafe bude hned,“ řekl, otevřel pivo a podal ho druhému muži. „Dáte si něco na čekání?“

„Jo, pomerančový džus.“

Přikývl. Sáhł jsem do kapsy pro fotku Megan, kterou jsem vzal z krabice. Byla na ní doma a ve školní uniformě. Snímek byl sice pár let starý, ale nevypadala na něm zase tolik odlišně od novějších fotografií, a v mojí branži občas člověk musel využít znalosti procent – čím mladší oběť vypadala, tím víc emocí její zmizení vzbudilo a tím ochotnější případní svědci byli. Barman přede mě postavil džus a já mu fotku ukázal.

„Nepřišel jsem jen na snídani,“ řekl jsem. „Pracuju pro rodiče dívky, která sem často chodívala.“ Položil jsem fotku na pult a přisunul mu ji. „Poznáváte ji?“

Sklopil k ní pohled. „No, jak tak koukám na tu školní uniformu, tak bych řek, že jsme ji sem ani neměli pouštět.“

„Já to nikomu nepovím.“

Přikývl a pousmál se. „Nezdá se mi povědomá.“

„Nejspíš se tu vyptávala i policie, zhruba před šesti měsíci?“

Povytáhl obočí. „Policie?“

„Chodívala sem se dvěma kamarádkami, dívkami ve stejném věku.“

„Pohřešuje se?“

„Jmenuje se Megan Carverová.“

Mírně vykulil oči. Meganino jméno neslyšel poprvé. „To je ta holka ze zpráv. Ta, co zmizela.“

„Přesně tak.“

Znovu se zaměřil na fotku, jako by se snažil vidět něco, co mu napoprvé uniklo. Potom zavrtěl hlavou a poslal mi snímek přes pult zpátky. „Na ten mediální humbuk si pamatuju, ale v době,

kdy zmizela, jsem si ještě válel šunky na pláži v Thajsku. Pracuju tu teprve čtyři měsíce.“

Přikývl jsem a fotku si vzal. „V tom případě si dám jen tu snídani.“

Dočkal jsem se jí o pár minut později a byla překvapivě dobrá. Míchaná vejce byla vláčná, slanina křupavá a oba toasty štědře namazané máslem. Když jsem dojedl, odstrčil jsem talíř po pultu a pomalu popíjel kávu a džus. O pět stoliček vedle můj kumpán právě dopil třetí pivo.

Střelil jsem po něm pohledem. Zíral do prázdné lahve, jedno oko otevřené, jedno zavřené. Jeho tvář pokrývalo strniště a vlasy vypadaly jako týdny nemyté. Zato měl však na sobě značkové džíny, značkový svetr a značkovou prošívanou vestu a zpod rukávu mu vykukovaly hodinky značky Gucci. V podstatě to byl nejlepší oblečený ochlasta v Londýně.

„Chutnalo vám?“ zeptal se, aniž by zvedl hlavu od lahve.

„Jo, bylo to vážně dobré.“

„Jako by vás to překvapilo,“ zamumlal tiše.

„Taky že jo.“

„To by nemělo. Tady se vaří dobře.“

„Vím,“ přikývl jsem. „Právě jsem se o tom přesvědčil.“

Vytáhl jsem dvacetilibrovku.

„Ta vaše holka,“ řekl, otočil se na stoličce a odsunul lahve stranou, jako by chtěl zapomenout na to, že právě posnídal tři piva.

„Megan. Vypadala jako milé děvče.“

Najednou měl moji plnou pozornost. „Znal jste ji?“

„Ne, neznal.“ Sáhl po jedné z lahví a oddělil ji od skupinky.

„Ale pár dní po jejím zmizení se mi tu proměňoval chlupatej a vyptával se na ni.“

Díval jsem se na něj a mlčel. Napřímil se, nadzvedl koutek úst a otočil se ke mně. Viděl, co se mi honí hlavou: ten *opilec* to tady vlastní?

„Jste provozní?“

„Majitel. Já provozního *zaměstnávám*.“

„Na co se vás policie ptala?“

„Na to samý, co vy. Chodila sem? Znal jsem ji? Dostala se tu někdy do potíží?“ Odmlčel se, znovu odstrčil prázdnou lahev a vrátil se pohledem ke mně. „Neměl jsem jim co říct, stejně jako nemám co říct vám. Mohla by sem chodit celý roky a pořád bych o ní věděl asi tolik co o člověku, kterej tu byl jen jednou.“ Pokřil ramena a v očích se mu zableskla lítost. „Tak už to v podobných podnicích chodí.“

„Odesla si policie něco?“

„Záznamy z kamer.“

„Kolik?“

„Všechny, co jsme měli.“

„Což je kolik?“

„Máme roční nahrávky. Tak nám to doporučili právníci a bezpečáci, pro případ, že by se tu něco zvrtilo a my skončili u soudu. Archivujeme i rok před tím, ale už jen v jednom vyvedení, který ukládáme do bezpečnostní schránky v bance kousek od svatýho Pavla. Cokoli staršího než dva roky mažeme.“

„Takže si policie vzala roční záznamy?“

„Vyžádali si šest měsíců před jejím zmizením a měsíc po něm.“

„Našli něco?“

„Na to se musíte zeptat jich,“ odfrkl si. „Ale nejspíš ne, jinak by ty pásky teď sotva zas ležely v zásuvce mého stolu.“

Zadíval se na mě a tvář mu rozčísł úsměv připomínající prasklinu ve skle. Uvědomil jsem si, že naproti mně nesedí muž, který by si pití užíval, byl na alkoholu závislý ani nic podobného. Hledal v něm únik. Na krátký okamžik, když se naše pohledy setkaly, jsem měl dojem, jako bych se díval do zrcadla.

„Jste v pořádku?“

Příkývl a ucukl očima. „Možná vám můžu pomoci.“

Všiml jsem si, že se mu trochu lesknou oči, a pak seskočil ze stoličky a pokynul mi, abych ho následoval do patra.

Jmenoval se Paulo Janez a okna jeho kanceláře směřovala do uzounké uličky plné zadních vchodů a záblesků kancelářských prostor. Na jedné zdi visela obrovská černobílá malba Tonyho Montany. Druhou pokrývala sbírka fotografií. Na většině z nich byl Paulo s mužem, který byl nejspíš jeho otec. Byli si podobní: snědá pleť, černé vlasy, hnědé oči, dokonalé oblečení. Všiml si, že si snímky prohlížím.

„Táta,“ zamumlal a posadil se za stůl. Otevřel jednu ze zásuvek a začal se v ní přehrabovat. Posadil jsem se naproti němu a mlčky ho sledoval. Konečně vytáhl sedm DVD, sepnutých dohromady dvěma gumičkami. Zavřel šuplík a položil DVD přede mě.

„Poslužte si,“ řekl a mávl nad nimi rukou.

„To je těch sedm měsíců, co si odnesla policie?“

„Jo.“

Vytáhl jsem vizitku a posunul ji po stole k němu. Dával jsem mu tím najevo, že mu DVD určitě vrátím. Vzal si ji, chvíli ji zkoumal a pak přikývl.

„Jste ženatej?“ zeptal se.

„Už ne.“

„Rozvedenej?“

Mlčel jsem. Možná ze mě něco cítil, stejně jako jsem já něco cítil z něj. Cosi nás spojovalo. Smutek, tiše bublající pod kůží.

„Manželka zemřela na rakovinu,“ řekl jsem nakonec.

Přikývl a zdálo se, že se mu trochu ulevilo. Byl rád, že ho první dojem nezklamal. „Táta zemřel před dvěma měsíci. Byl to jedinej člověk, na kterým mi kdy záleželo.“

„Upřímnou soustrast.“

Smutně se pousmál a na chvíli se odmlčel. „Vezměte si ta DVD, třeba něco najdete. Doufám, že jo – kvůli její rodině.“

Těsně před třetí odpoledne mi Caroline Carverová otevřela bzučákem bránu u domu a sledovala, jak vjíždím na příjezdovou cestu. Usmála se, ale podobně jako při našem prvním setkání v restauraci to byl úsměv strojený. Před Meganiným zmizením se za ní museli chlapi v jednom kuse otáčet, ale jak jsem se na ni díval teď, uštvanou a ztrhanou, uvědomil jsem si, že je jen stínem svého bývalého já.

Přesunuli jsme se do kuchyně, kde seděl na zemi Leigh a zaujatě si na linoleu hrál s autíčky.

„Dáte si něco k pití?“ zeptala se.

„Jen vodu, díky.“

Přikývla, ale nic dalšího nedodala, a zatímco mlčky točila do skleničky vodu z kohoutku, došlo mi, že nevím, co si o ní myslet. Obvykle jsem dokázal v lidech číst celkem snadno. Viděl jsem jim takříkajíc až do žaludku. Netuším, jestli jsem se s tou schopností už narodil, nebo jsem si ji vypěstoval během let u novin, kdy jsem sledoval nekonečné procesí politiků, kteří lhali, až se jim od huby prášilo. Caroline Carverová ale pro mě představovala záhadu. Vypadala jako všichni truchlící rodiče: byla odtaziťá a křehká, jako by zmizení dcery rozžírало samotnou podstatu její duše. Občas jsem v ní ale viděl záblesky jiné osoby. Silné a nezlomné, ženy, která dokázala pohřbít emoce tak hluboko, jak bylo třeba.

„Něco nového?“ zeptala se a odvedla mě do obývacího pokoje. Cestou pohladila Leigha po hlavě, ale ten nijak nereagoval.

Posadil jsem se na opačnou pohovku. „V téhle fázi prověřuju stejná vodítka jako policie. Musím se ujistit, že nic nepřehlédli.“

Položil jsem poznámkový blok na konferenční stůl mezi námi a otevřel ho. Sklouzla k němu pohledem, pak se zadívala zpět na mě a přikývla.

„Co kdybyste mi popsala těch posledních čtrnáct dní?“

Pokřčila rameny. „Nevím, jestli je vůbec o čem vyprávět. Jim byl na stavbě v Enfieldu, tak jsem většinu dní vozila Megan do školy já. A ten den, kdy zmizela, jsem ji vezla taky.“

„Připadala vám v pořádku?“

„Ano, chovala se normálně. Vždycky byla takové sluníčko. Ne-
tuším, po kom to podědila, protože Jim a já umíme být... no, *temperamentní*.“ Pousmála se a tentokrát upřímně. Vzápětí však byl úsměv pryč. „Nejspíš proto se jí ve škole tolik dařilo. Uměla držet směr. Nikdy ji nic nerozhodilo. Byla to úžasná dívka.“

„Co mi můžete říct o Charlesi Bryantovi?“

Přimhouřila oči. Nebyl jsem si jistý, jestli mi tím chce dát najevo, že se jí nikdy nezamlouval, nebo jestli je jen překvapená, že jsem ho vůbec zmínil.

„Megan s ním chvíli chodila.“

„Setkala jste se s ním?“

„Jen jednou.“

„Jak dlouho spolu chodili?“

„Krátce. Dva nebo tři měsíce.“

„Jaký byl?“

Pokřčila rameny. „Vypadal mile. Měl to tehdy moc těžké.“

„A Megan ho nemilovala?“

„Rozhodně ne,“ vyhrkla a zavrtěla hlavou. „A právě v tom byl podle mě ten problém. Randila s ním z lítosti. Kvůli smrti jeho

matky. Byla to hodná dívka. Viděla, že Charles potřebuje někoho, o koho by se mohl opřít.“

„Jak ten rozchod přijal?“

„Co tím myslíte?“

Zvedl jsem k ní hlavu. Předstírala nechápavost, ačkoli moc dobře věděla, kam svými otázkami mířím. Možná pro ni bylo samo o sobě těžké přijmout myšlenku, že její dcera s někým chodila, natož aby dumala nad tím, jestli ten vztah náhodou nebyl příčinou jejího zmizení. „Jen se snažím celý případ vnímat z více úhlů,“ řekl jsem.

„Byl nešťastný.“

„Snažil se ji přemluvit?“

„Nemyslím. Podle mě v hloubi duše věděl, že jejich vztah nevydrží. Věděl, proč se mu Megan věnuje. Určitě ji měl moc rád, to bylo zřejmé, ale stál nohama na zemi. Myslím...“ Odmlčela se a pohlédla na mě. „Myslím, že pokud se chcete při vyšetřování soustředit na Charlieho, pak... děláte velkou chybu.“

„Vyslechla ho policie?“

„Ano. Myslím, že se zasekli na stejné teorii jako vy.“

„Vídala se potom ještě s někým?“

Kratičce zaváhala. „Ne,“ zamumlala, ale uhnula očima. „S Jimem jsme si s ní sedli a vysvětlili jí, že by bylo lepší, kdyby se teď věnovala škole. Stačilo jí vylepšit si tři známky a vzali by ji na Cambridge. A to podle nás za tu nepatrnou oběť stálo.“

Přikývl jsem, ale nic si nepoznamenal.

Něco přede mnou tajila.

„Říká vám něco jméno Anthony Grant, nebo A. J. Grant?“

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

Sáhl jsem do kapsy a vytáhl výtisk fotografie, kterou jsem našel v jejím foťáku a nazvětšoval v počítači.

„Poznáváte ten snímek?“

Podívala se na něj. „Ano. Má ho ve foťáku.“

„Správně. Víte, kde to je?“

Zvedla si papír k očím a zamžourala na něj. „Ne. Vzpomínám, že tuhle fotku jsme zkoumali hned na začátku, protože Jamie Hart se ptal na totéž.“

„Zjistil něco?“

„Ne. Prošli všechny její fotky i fotky jejích přátel, všechno, co se jim dostalo pod ruku.“ Odmlčela se a v oku se jí zaleskla slza. „Nic nenašli.“

„Takže nikdy nepřišli na to, kdo ji fotil?“

Znovu sklouzla pohledem k fotce. „Ne. Proč?“

„Nepřipadá vám její tvář trochu jiná?“

„Tvář?“

Ukázal jsem na Megan. „Její úsměv.“

„V jakém smyslu?“

„Nevím. Vy ji znáte nejlépe. Ale tenhle úsměv se mi zdá být trochu odlišný od všech ostatních.“

„Jak odlišný?“

Pokrčil jsem rameny. „Nejsem si jistý. Možná o nic nejde. Jen se domnívám, že by bylo dobré zjistit, kdo ji fotil, toť vše.“

Po obličejí jí přelétla jakási emoce.

„Jste v pořádku?“

Zamračila se. „Ovšem. Proč?“

Protože mi něco tajíte. „Jen mi připadáte trochu... roztržitá.“

„Nic mi není.“

Nenaléhal jsem. „Jen abych se ještě vrátil k tomu, co jsme řešili... po rozchodu s Charlesem se tedy Megan nikdy nezmínila o novém chlapci?“

Opět zaváhala.

„Caroline?“

„Ne.“

„Určitě?“

Ucukla pohledem. „Ne, určitě –“

„Caroline.“

Zarazila se a pohlédla na mě.

„Přejete si dceru najít?“

„*Ovšem*. Co to je za otázku?“

Sklouzl jsem očima k Meganině zarámované fotce na skleněném stolku vedle jedné z pohovek. „Ptám se, protože mám dojem, že mi tady něco uniká.“

„Jak to myslíte?“

„Připadá mi, že ke mně nejste úplně upřímná. Potřebuju, abyste mi řekla *všechno*. I kdyby mělo jít jen o podezření nebo předtuchu.“

Odmlčela se, podívala se na můj blok a pak si přitiskla prst k oku. Pokud jsem se mýlil, omluvím se jí – ale potřeboval jsem mít jistotu. Jestli mi jedna ze dvou osob, které Megan znaly nejlépe, bude něco tajit, nikam se ve vyšetřování neposunu.

Po dlouhém tichu, které se táhlo snad celé věky, ke mně Caroline konečně vzhledla se smutkem a zklamáním v očích. Otočila se ke snímku Megan, na nějž jsem se před chvílí díval také, a pak se znovu nalezeným sebeovládáním pronesla: „Myslím, že byste měl jít.“

Domů jsem se dostal skoro až za tmy. Podzim se kvapem blížil. Jakmile slunce zmizelo za obzorem, rychle se snesla noc a spolu s ní i prudce klesaly teploty. Zapnul jsem televizi v obýváku, kde zrovna dávali fotbal, a v kuchyni jsem pustil rádio. Jedna z věcí, kterých se opuštěný člověk bojí nejvíc, je ticho.

Dal jsem si sprchu a pak si v kuchyni začal připravovat večeři. Do woku jsem vysypal krouhanou zeleninu a přidal k ní nakrájená kuřecí prsa. Zatímco jsem sledoval, jak směs postupně hnědne, v duchu jsem se vracel ke Caroline. Nedokázal jsem se zbavit pocitu, že mi něco tají. Sice jsem v ní neuměl číst tak snadno jako v jiných, ale věděl jsem, že se nemýlím. Něco mezi námi viselo, a to už od prvního setkání v restauraci. Tajemství. Polopravda. Lež. *Něco.*

O dvacet minut později jsem už seděl před televizí, když mi zazvonil telefon. Odložil jsem talíř na stolek a stiskl *Přijmout*.

Volal James Carver.

„Caroline mi řekla, z čeho jste ji dneska obvinil,“ vyjel na mě bez pozdravu. „Vy si myslíte, že by tajila něco důležitého? *Vážně* si myslíte, že by něco takového *udělala*? Na jaké planetě to žijete?“

„Počkejte chvíl–“

„Ne, *vy* počkejte.“ Ztlumil hlas. Musel být v jiné místnosti, nejspíš se před ní tenhle rozhovor snažil utajit. „Už *nikdy* moji ženu neobviňujte z toho, že nechce Meg najít.“

„Neobvinil jsem ji –“
„Nelžete mi. *Vím*, že ano. Najal jsem si vyšetřovatele, ne nějakého šarlatánského terapeuta.“
„Nechte mě to vysvětlit.“
„*Opravdu* si myslíte, že Caroline nechce naši dceru najít?“
„Ovšemže chce.“
„Tak na co si to k čertu hrajete?“
Odmlčel jsem se, aby se James mohl trochu uklidnit. „Připadalo mi, že váhá.“
„V čem?“
„Ve všem.“
„Naše dcera je pohřešovaná *šest měsíců*. Víte, jaké to je? Víte, co to s člověkem udělá? Ne, *nevíte*. Nemáte ani tušení.“
Neodpověděl jsem. Jestli mu tohle absurdní vítězství udělá radost, ať si ho nechá.
„Omluvíte se?“
„Poslyšte, Jamesi... Ani jednoho z vás tak dobře neznám. Jednal jsem na základě instinktu, a pokud se ukáže, že jsem se mylil, pak se omluvím.“
„Urazil jste ji. Chápete, co vám tu říkám?“
„Už se to nestane.“
„Ne, nestane.“ Odkášlal si. „Měli bychom se rozloučit.“
„O čem to mluvíte?“
„Nechci s vámi dál spolupracovat. Svěřili jsme vám tu nejdůležitější věc v našem životě, a zaplatili vám. Měl jste jen odvést svoji práci. Jenže já už vám nevěřím, Davide. A navíc jste urazil moji ženu. To nedovolím. Nepřipustím, abyste s ní takhle mluvil.“
„Tohle je směšné.“
„Zabalte všechny Meganiny věci a pošlete nám je poštou. Všechno, co jste doposud vypátral, prosím, sepište a přiložte. Poslední, co teď Caroline potřebuje, je s vámi znovu mluvit.“

Zaplatím vám ty tři dny a jako projev dobré vůle přidám i honorář za čtvrtý den. Ne že byste si od nás nějakou dobrou vůli zasloužil.“

„Nemyslíte, že reagujete trochu přemrštěně?“

Zavěsil.

Ve dvě ráno mě ze spánku vytrhl vzdálený a zkreslený zvuk. Zpočátku jsem ho nedokázal zařadit, ale když jsem rozlepil víčka, spatřil jsem mobil vibrující na nočním stolku. Natáhl jsem se pro něj a hovor přijal.

„Haló?“

„Davide?“

Protřel jsem si oko. „Jo.“

„Tady Jill.“

Chvíli jsem tápal, ale pak mi mozek sepnul. Jill z podpůrné skupiny.

„Omlouvám se, že takhle volám.“

„Ehm...“ Znovu jsem se podíval na hodiny. *Ona mi vážně volá ve dvě ráno.* „Ehm, v pohodě.“

„Zkoušela jsem Arona, ale nezvedal to. Myslím, že dneska pracuje. Taky jsem volala Frankovu kamarádovi od policie, ale ani on mi to nevzal. Nevěděla jsem, na koho jiného se obrátit. Říkala jsem si, že když jsi ten vyšetřovatel, možná budeš vědět, co... no...“

Posadil jsem se a snažil se zahnat spánek. „Jsi v pořádku?“

„Promiň, že jsem tě vzbudila.“

„Ne, to je v pohodě.“

„Já jen... Nevím, komu jinému zavolat...“

„Jill, opravdu,“ utnul jsem jí a rozsvítil lampičku na nočním stolku. Hlavou mi vířily desítky scénářů, co se jí asi stalo. „Netrap se tím. Co se děje?“

„Já... no...“ Zmlkla. Čím bdělejší jsem byl, tím vyděšenější mi připadala. „Někdo...“

„Cože?“

Pauza. „Myslím, že někdo sleduje můj dům.“

„O čem to mluvíš?“

„Na opačné straně ulice stojí celý večer auto a v něm sedí chlap, který pořád kouká na můj dům. Nevím, co dělat.“

„Je tam i teď?“

„Jo.“

„Dobře,“ vydechl jsem a odhrnul příkrývku. *Chce, abys přijel.*
„Mám za tebou přijet?“

„Ach, *děkuju.*“

Hlas se jí třásl. Byla vyděšená.

„Kde bydlíš?“ Nadiktovala mi adresu. „Zkontroluj všechna okna a dveře. Pokud by se o něco pokusil, volej hned policii. Vyrážím.“

Noc byla chladná. Cestou k Jill jsem měl topení puštěné na plno a neustávající déšť mi celou dobu bičoval přední sklo. Její ulice byla úzká a po obou stranách parkovala auta. Řekla mi, že má černé vchodové dveře, jenže v té tmě vypadaly černě všechny. Našel jsem místo zhruba v půlce ulice, asi deset domů od toho jejího, a vystoupil. Rozhlédl jsem se, ale v dešti jsem skoro nic neviděl. Škarpami se hnaly proudy vody, déšť pleskal do skla i karosérie aut a já viděl sotva na krok.

V Jillině domě se nesvítilo. Dvakrát jsem zaklepal a znovu se rozhlédl po ulici, tentokrát už chráněný stříškou nad jejím vchodem. Spousta aut, ale ani stopy po tom, kdo ji sledoval.

Dveře se otevřely.

Jill měla na sobě tepláky a huňatou flísovou mikinu. Sjela pohledem za moje levé rameno. Ohlédl jsem se, ale nikdo tam nebyl. Otočil jsem se zpět k ní a spatřil zmatek v její tváři.

„Je pryč,“ zašeptala.

Znovu jsem zamžoural na ulici.

„Vypadá to tak.“

„Ale byl tam celou noc.“ Těkala pohledem mezi mnou a venkovní tmou. „Seděl tam, v červeném autě. Podle mě to byl ford.“

Nic jsem neřekl. Nebyla šílená a pochyboval jsem, že trpí halucinacemi. Ale život v osamění člověka změní. Jedná se o drobnosti. Vědomí, že s vámi v domě někdo je, má konejšivý efekt, přestože jste ve skutečnosti stejně zranitelní, jako byste byli sami. Do očí jí vyhrkly slzy.

„Hnala jsem tě sem zbytečně.“

„Ne,“ uklidňoval jsem ji. „Vůbec ne.“

„Nejspíš začínám bláznit.“

„Ne,“ zopakoval jsem a pohládl ji po paži. „Nejsi blázen. Mohl sledovat jiný dům. Mohl to být polda. Nebo vládní agent. Nebo tě možná podezřívají z teroristické činnosti.“

Usmála se. „Tak teď se mi *opravdu* ulevilo.“

Pohlédla na mě, promnula si rukou tvář a sklopila oči. Teď, když z ní opadlo napětí, jsem jasně viděl, co se jí honí hlavou: *Proč jsem proboha šla otevřít takhle oblečená?*

„Nemáš chuť na čaj nebo kafe nebo tak něco?“

„Jasně,“ kývl jsem. „Kafe si dám rád.“

Její dům byl malý, ale moderní, jako vystřižený z časopisu o bydlení. Podlahu tvořily krásné dřevěné parkety, které v obývacím pokoji pokrýval huňatý koberec, na němž stál konferenční stůl vyrobený z kombinace bukového dřeva a skla. Na polici pod

skleněnou deskou ležely vyskládané knihy. Jedné zdi dominoval původní cihlový krb s malými kamny na dřevo. Protější stěnu zabíraly dvě knihovny plné klasiky a TV stůl s plochou obrazovkou. V poličce pod televizí se krčila sbírka DVD, povětšinou s názvy v cizím jazyce. O akčních scénách v *Predátorovi* bychom si asi nepokecali. Pokynula mi k jedné ze dvou běžových kožených pohovek a zmizela v kuchyni.

Na některých policích knihoven jsem viděl její fotky s manželem a další stály na krbové římsě. Přešel jsem k nim a jednu zvedl. Zachycovala je na jakémsi policejním večírku. Jill na sobě měla květované letní šaty a vlasy si vyčesala nahoru. Manžel ji objímal kolem pasu, oblečený v uniformě se dvěma stříbrnými hvězdami na rameni. Odložil jsem rámeček zpět na římsu, právě když se Jill vrátila z kuchyně se dvěma šálky kávy a postavila je na konferenční stůl. Posadila se na pohovku.

„Tvůj manžel byl inspektor,“ poznamenal jsem.

„Znáš policejní frčky.“

„Pracoval jako detektiv?“

„Ano. V okrsku Thames Valley, než ho vzali k Metropolitní. Proto jsme se přestěhovali do Londýna.“

„Byl už u policie, když jste se brali?“

„Ano,“ přikývla a nalila si do kávy mléko. Potom nahmatala řetízek na svém krku a ukázala mi přívěsek, který se houpal na konci. Malý stříbrný andělíček s dlouhým kopím v jedné ruce.

„Tohle je svatý Michael.“

„Patron policistů.“

„Ano.“ Usmála se. „Překvapuješ mě.“

„Jako reportér jsem k policejní práci docela přičuchnul.“

„Patřil Frankovi. Chtěla jsem ho s ním pohřbít, ale pak se mi víc zalíbila myšlenka mít ho u sebe. Zdálo se to...“ Pomalu míchala kávu. „Zdálo se to správné.“

Přikývl jsem.

Po tváři se jí rozlil jemný úsměv. „Občas v obchodě nakoupím jeho oblíbené jídlo. Pořád nechávám rezervní klíč u zadního vchodu, kdyby náhodou přišel domů. Asi... asi ještě nedokážu přijmout, že se už nevrátí.“

„Můžu se zeptat, co se mu stalo?“

Zamračila se. Chvíli si mě prohlížela a pak jí do jednoho oka vyhrkla slza. Otřela ji, opřela se a sevřela hrnek s kávou oběma rukama. „Řekli mi, že se účastnil vyšetřování ruského organizovaného zločinu. Nějak to souviselo se... SOCA? Jmenuje se to tak?“

Přikývl jsem. Agentura pro závažný organizovaný zločin, zkratka SOCA. Jako reportér jsem měl několik kontaktů v Národní kriminální zpravodajské službě, která se později stala součástí SOCA. V době jejího založení, v roce 2006, ji britská média označovala za „britskou FBI“, ale vzhledem k tomu, že jen někteří z jejích důstojníků měli právo zatýkat a vesměs se věnovali spíše sledování a koordinované akci, byla podobnější modelu MI5.

Jill si neklidně poposedla a v očích se jí zaleskl smutek. „Pár týdnů po pohřbu mě navštívil jeden z jeho přátel.“

„Neoficiálně?“

„Ano, samozřejmě. Myslím, že mě litoval. Mrzelo ho, jak... se mnou jednali. V týdnech po Frankově smrti jsem se snažila zjistit, co se přesně stalo, jenže oficiální verze, kterou mi jeho nadřízení poskytli, jednoduše...“

„Neseděla?“

„Připadalo mi, že v ní zůstala spousta nezodpovězených otázek.“

„Jak to myslíš?“

Pokrčila rameny. „Řekli mi, že plánovali zatčení nějakého polhavlára z významného ruského gangu a dostali avízo, že by se měl nacházet ve skladišti v Bow.“

„A byl tam?“

„Nevím.“

„Neřekli ti to?“

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Kvůli utajení případu?“

„Ano. Jenže já toho o policejní práci věděla dost, abych z nich tahala podrobnosti vyšetřování. Jen mě zajímalo, co se Frankovi stalo, kdo ho zabil.“ Na chvíli se odmlčela a snažila se trochu sebrat. „Ale nedozvěděla jsem se víc, než že on a ještě jeden policista byli střeleni do hrudi.“

„Kým – tím Rusem?“

„Prý se to všechno seběhlo velmi rychle.“

„Takže to nevěděli?“

Hlas jí zakolísal. „Oficiálně ne.“

„A neoficiálně?“

Chvíli mlčela. „Frankův kamarád mi prozradil, že to velké zvíře, po kterém šli, byl chlápek jménem Akim Gobulev.“

Gobulev. „Duch.“

Pohlédla na mě. „Slyšels o něm?“

„SOCA ho má na seznamu nejhledanějších zločinců už od svého založení.“

„Proč mu říkají Duch?“

„Protože nikdo s jistotou nedokáže říct, jestli je vůbec naživu.“

„Aha.“

„Ve zpravodajské službě koloval vtíp – že je Gobulev buď dávno pod drnem, nebo se umí udělat neviditelným. Spojili s ním všechno možné – pašování, prostituci, drogy, praní špinavých peněz –, ale nikdo ho už roky neviděl. Jediný důkaz o jeho existenci pochází z počítačového záznamu na Heathrow, starého přes deset let. Přiletěl z Moskvy... a vypařil se.“

„Frankův přítel mi tvrdil, že mu byli na stopě.“